

Ministeriet for Flygtninge
Indvandrere og Integration

Folketingets Integrationsudvalg
Folketinget
Christiansborg
1240 København K

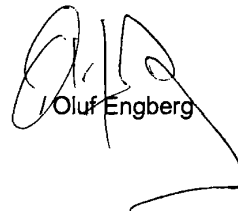
Dato: **23 DEC. 2005**
Kontor: Udlændingelovkontoret
J.nr.: 2005/4000-65
Sagsbeh.: SWE

Til orientering sendes vedlagt i fem eksemplarer Integrationsministeriets udkast til forslag til lov om ændring af udlændingeloven (Betinget udvisning, skærpelse af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud m.v.), som den 22. december 2005 er udsendt i høring til en række myndigheder og organisationer.

Integrationsministeriet har i den forbindelse oplyst høringsparterne om, at lovforslaget forventes fremsat for Folketinget i uge 4, og at Integrationsministeriet vil drage omsorg for, at modtagne høringssvar sendes til Folketingets Integrationsudvalg i forbindelse med fremsættelsen af lovforslaget og løbende herefter.

Integrationsministeriet har endvidere oplyst over for høringsparterne, at der – bl.a. under hensyn til indkomne høringssvar – vil kunne ske ændringer af lovforslaget inden fremsættelsen.

Rikke Hvilshøj

Oluf Engberg

Dato: 22. december 2005
Kontor: Udlændingelovskontoret
J.nr.: 2005/4000-65
Sagsbeh.: SWE/LEJ
Fil-navn: Lovforslag jan II 2006

Udkast til

Forslag

til

Lov om ændring af udlændingeloven

(Betinget udvisning, skærpelse af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud m.v.)

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 826 af 24. august 2005, som ændret ved lov nr. 323 af 18. maj 2005, § 101 i lov nr. 428 af 6. juni 2005, § 26 i lov nr. 430 af 6. juni 2005, § 32 i lov nr. 431 af 6. juni 2005, § 14 i lov nr. 523 af 24. juni 2005, § 31 i lov nr. 542 af 24. juni 2005 og § 10 i lov nr. 554 af 24. juni 2005, foretages følgende ændringer:

1. I § 10, stk. 3, 1. pkt., ændres "§§ 22-25" til: "§§ 22-24 eller § 25".
2. I § 10, stk. 3, 2. pkt., ændres "§§ 25 a eller 25 b" til: "§ 25 a, § 25 b eller § 25 c".
3. I § 19, stk. 4, 1. pkt. ændres "§§ 22-25 eller § 25 a, stk. 1 eller stk. 2, nr. 3" til: "§§ 22-24, § 25, § 25 a, stk. 1 eller stk. 2, nr. 3, eller § 25 c".
4. I § 22 ændres "En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 7 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, kan udvises" til: "En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 8 år, kan udvises".
5. § 22, nr. 6, affattes således:
"6) udlændingen efter bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2, § 123, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 184, stk. 1, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 192 a, § 193, stk. 1, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 215, § 216, § 222, §§ 224 og 225, jf. §§ 216 og 222, § 230, § 235, § 237, § 245, § 245 a, § 246, § 250, § 252, stk. 1 og 2, § 261, stk. 2, § 262 a, § 276, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 288, § 289, § 290, stk.

2, eller § 291, stk. 2, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, eller”.

6. I § 23 ændres ”3 år” til: ”5 år”.

7. Efter § 24 indsættes:

”§ 24 a. Ved afgørelse om udvisning ved dom, navnlig efter § 22, nr. 4-7, skal der lægges vægt på, om udvisning må anses for særlig påkrævet på grund af grovheden af den begåede kriminalitet, længden af den idømte frihedsstraf, den fare, skade eller krænkelse, der var forbundet med den begåede kriminalitet, eller tidligere domme for strafbart forhold.

§ 24 b. En udlænding kan udvises betinget, hvis der ikke findes at være fuldt tilstrækkeligt grundlag for at udvise den pågældende efter §§ 22-24, fordi udvisning må antages at virke særlig belastende, jf. § 26, stk. 1.

Stk. 2. Ved betinget udvisning skal der fastsættes en prøvetid. Prøvetiden beregnes fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse, og udløber 2 år efter tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring eller fra ophør af ophold i en sikret afdeling på en døgninstitution for børn og unge. Er betinget udvisning sket ved betinget dom om frihedsberøvelse eller dom til ambulans behandling med mulighed for frihedsberøvelse, udløber prøvetiden 2 år efter tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, 2 år efter dommens forkyndelse.

Stk. 3. En udlænding, der er idømt betinget udvisning efter stk. 1, kan udvises, hvis den pågældende i prøvetiden for den betingede udvisning begår nyt strafbart forhold, som kan give anledning til udvisning efter §§ 22-24, og der inden prøvetidens udløb foretages rettergangsskridt, medmindre en afgørelse om udvisning må antages at virke særlig belastende, jf. § 26, stk. 1.

Stk. 4. Udvises en udlænding betinget, skal retten i forbindelse med dommens afsigelse vejlede udlændingen om betydningen heraf.”

8. Efter § 25 b, indsættes:

”§ 25 c. En udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f kan uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde udvises, hvis udlændingen er dømt for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b.”

9. I § 26, stk. 2, ændres ”kan udvises” til: ”skal udvises”.

10. Efter § 32, stk. 2, nr. 3, indsættes:

”4) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år og 6 måneder, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, medmindre der alene findes grundlag for at meddele indrejseforbud for 10 år.”

Nr. 4 bliver herefter nr. 5.

11. § 32, stk. 3, affattes således:

"Stk. 3. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-7, og udvisning ved dom af en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste seks måneder, meddeles dog for mindst 5 år."

12. Efter § 32, stk. 4, 2. pkt., indsættes:

"Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 c meddeles for 3 år."

13. I § 33, stk. 1, ændres "§§ 25 a eller 25 b" til: "§§ 25, 25 a eller 25 b".

14. I § 36, stk. 1, 1. pkt., ændres "§§ 25, 25 a og 25 b" til: "§§ 25, 25 a, 25 b og 25 c".

15. I § 49, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter "§§ 22-24": "eller 25 c, eller udvises betinget i medfør af § 24 b".

16. I § 49, stk. 1, 2. pkt., ændres "§ 32, stk. 1-3" til: "§ 32, stk. 1-4".

17. I § 51, stk. 2, 1. pkt., ændres "§§ 22-25 b" til: "§§ 22-24 og §§ 25-25 c".

18. I § 58 g, nr. 1, ændres "§ 22, § 23 eller § 24, nr. 1" til: "§§ 22-24 og meddelt indrejseforbud for mindst 5 år".

19. § 58 g, nr. 2, udgår.

§ 58, nr. 3-6, bliver herefter § 58, nr. 2-5.

§ 2

Loven træder i kraft den 1. maj 2006 og finder anvendelse for lovovertrædelser begået efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået før lovens ikrafttræden finder de hidtil gældende regler anvendelse.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Lovforslagets baggrund og indhold

Lovforslaget har til formål at gennemføre de elementer i regeringsgrundlaget og regeringens integrationsaftale med Dansk Folkeparti, der angår udvisning af udlændinge.

Lovforslaget indeholder endvidere en delvis opfølgning på regeringens handlingsplan for terrorbekæmpelse.

I regeringsgrundlaget for VK Regeringen II – Nye mål – (februar 2005) er under punktet "Betinget udvisningsdom til kriminelle indvandrere" anført følgende:

"En betinget udvisning vil være en klar advarsel til den kriminelle og vil samtidig kunne tjene som en alvorlig påmindelse til familien om, hvad konsekvensen af næste skridt ud på en kriminel løbebane vil være. En sådan advarsel vil forhåbentlig øge familiens opmærksomhed på problemet og hjælpe til at holde den dømte væk fra kriminalitet. Derfor vil regeringen undersøge muligheden for at indføre regler om betinget udvisning.

Det er hensigten, at den betingede udvisning skal kunne knyttes til en frihedsstraf i de tilfælde, hvor den tiltalte er tæt på en egentlig udvisning. Udarbejdelsen af nye regler om betinget udvisning kræver nærmere overvejelser. Derfor vil regeringen nedsætte en arbejdsgruppe, der skal komme med konkrete forslag til, hvordan lovgivningen kan udformes."

På denne baggrund nedsatte integrationsministeren i juni 2005 en arbejdsgruppe om betinget udvisning. Arbejdsgruppen blev sammensat af medlemmer fra Advokatrådet, Den Danske Dommerforening, Udenrigsministeriet, Rigspolitechefen, Rigsadvokaten, Justitsministeriet, Integrationsministeriet og Udlændingestyrelsen.

Arbejdsgruppens anbefalinger og forslag gennemgås nærmere i afsnit 3 nedenfor. Der kan i øvrigt henvises til arbejdsgruppens rapport af november 2005, som den 6. december 2005 blev sendt til Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik (Folketingsåret 2005/2006, alm. del – bilag 55).

Arbejdsgruppen fik til opgave at udarbejde et forslag til en ordning, der giver mulighed for at anvende betinget udvisning i sager, hvor det må forventes, at en domstol i forbindelse med dom for ny kriminalitet af en vis nærmere angiven grovhed vil udvise den pågældende udlænding.

På baggrund af arbejdsgruppens forslag indeholder lovforslaget en ordning med betinget udvisning. Der henvises herved til afsnit 3.1 og 3.2.

Den 17. juni 2005 indgik regeringen aftale med Dansk Folkeparti om regeringens integrationsudspil "En ny chance til alle". Det fremgår af aftalen, at regeringen og aftalepartierne er enige om en række ændringer af de gældende udvisningsregler, og at arbejdsgruppen om betinget udvisning får til opgave at forberede forslag hertil.

Den 22. juni 2005 besluttede integrationsministeren, at udvisningselementerne i aftalen om integrationsplanen skulle indgå i kommissoriet for arbejdsgruppen om betinget udvisning.

Arbejdsgruppen skulle herefter tillige forberede forslag til ændring af udvisningsreglerne med henblik på at ændre forholdet mellem opholdstid i Danmark og udmålt straf i skærpende retning og tilføje andre kriminalitetsformer til de straffelovsovertrædelser, der som udgangspunkt skal medføre udvisning. Arbejdsgruppen fik endvidere til opgave at forberede forslag til ændring af udvisningsreglerne med henblik på gennem lovgivning at skærpe praksis i udvisningssager, således at grov kriminalitet i videst muligt omfang skal medføre udvisning. Arbejdsgruppen skulle endvidere se på, i hvilket omfang hensynet til offeret og almensikkerheden og præventive hensyn kan fremhæves i udvisningssager.

På baggrund af arbejdsgruppens forslag indeholder lovforslaget en række skærpelser af udlændingelovens udvisningsregler. Den såkaldte trappestigemodel foreslås skærpet, og listen over de forbrydelser, der som udgangspunkt skal medføre udvisning, foreslås udvidet. Endvidere foreslås der indført en ny bestemmelse med henblik på at fremhæve hensynet til offeret og almensikkerheden og præventive hensyn i udvisningssager. Der henvises herved til afsnit 3.3-3.6.

Endelig skulle arbejdsgruppen forberede forslag til at ændre reglerne om indrejseforbud i skærpende retning, således at der i grove tilfælde som hovedregel skal gælde livsvarigt indrejseforbud.

På baggrund af arbejdsgruppens forslag foreslås der særlige skærpede regler om indrejseforbud i anledning af kriminalitet begået af personer med kortvarigt ophold i Danmark. Det foreslås endvidere, at muligheden for at indberette uønskede udlændinge til Schengeninformationssystemet udvides. Der henvises herved til afsnit 3.7-3.10.

Regeringen nedsatte i august 2005 en tværministeriel arbejdsgruppe under Embedsmandsudvalget for Sikkerhedsspørgsmål, der skulle foretage en samlet gennemgang af det danske samfunds beredskab og indsats mod terrorhandlinger for at afklare, hvilke yderligere initiativer der eventuelt måtte være behov for med henblik på i videst muligt omfang at modvirke terrorangreb i Danmark.

Arbejdsgruppen afgav den 3. november 2005 en rapport om det danske samfunds indsats og beredskab mod terror. Rapporten indeholder en bred vifte af anbefalinger, som efter arbejdsgruppens opfattelse kan komme på tale for at styrke indsatsen og beredskabet mod terror. På Integrationsministeriets område indeholder rapporten bl.a. en anbefaling om indførelse af en særlig udvisningsregel for religiøse forkyndere.

Regeringen har i lyset af arbejdsgruppens anbefalinger overvejet, hvilke initiativer der bør iværksættes, og udarbejdet en handlingsplan herom. Af handlingsplanen fremgår blandt andet, at regeringen har til hensigt at gennemføre arbejdsgruppens anbefaling om indførelse af en særlig udvisningsbestemmelse for religiøse forkyndere. Lovforslaget indeholder forslag til udmøntning heraf. Der kan henvises til afsnit 4 nedenfor.

2. Gældende ret

2.1. Udvisningsreglerne

2.1.1. Indledning

Ved udvisning i udlændingelovens forstand forstås en afgørelse, der indebærer, at en udlændings ret til at opholde sig her i landet bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet i en nærmere fastsat periode (indrejseforbud).

En udlænding kan udvises af hensyn til statens sikkerhed, som følge af visse ordensmæssige hensyn og på grund af ulovligt ophold eller arbejde. En udlænding kan endvidere udvises på grund af strafbart forhold.

Mens de førstnævnte udvisningsregler gennem mange år i alt væsentligt har været uforandrede, har reglerne om udvisning på grund af kriminalitet været genstand for løbende revision.

Før 1983 kunne en udlænding udvises på grund af kriminalitet, hvis det på grund af en tidligere idømt frihedsstraf eller anden særlig grund måtte antages, at den pågældende ville begå forbrydelser under sit fortsatte ophold her i landet (beskyttelseshensyn), eller hvis den pågældendes fortsatte ophold her i landet på grund af begåede forbrydelser ikke var ønskelig (retshåndhævelseshensyn). Afgørelsen om udvisning på grund af kriminalitet blev truffet administrativt af den politimyndighed, der af justitsministeren var bemyndiget dertil.

I forbindelse med gennemførelse af udlændingeloven fra 1983 var udvisningsreglerne genstand for nogle grundlæggende ændringer, som fortsat danner rammen for de gældende udvisningsregler. De senere års udvikling og de gældende regler gennemgås nedenfor.

Arbejdsgruppen om betinget udvisning har udarbejdet en oversigt over en lang række illustrative afgørelser fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD), danske domstole og EF-domstolen. Afgørelserne er omtalt i arbejdsgruppens rapport, og er medtaget som bilag til dette lovforslag.

2.1.2. Trappestimodellen

Ved ændringen af udlændingeloven i 1983 blev reglerne om udvisning på grund af kriminalitet bygget op efter en såkaldt trappestimodel, hvorefter betingelserne for udvisning skærpedes i takt med varigheden af udlændingens opholdstid i Danmark. Jo længere en udlænding havde været her i landet, jo grovere kriminalitet skulle der til, før den pågældende kunne udvises. Udlændinge med mere end syv års ophold i Danmark nød herefter den mest vidtrækkende beskyttelse mod udvisning, udlændinge med mere end fire års ophold her i landet nød den næstbedste beskyttelse mod udvisning, og udlændinge med mindre end fire års ophold nød den mindste beskyttelse mod udvisning. Flygtninge blev sidestillet med udlændinge med mere end syv års ophold.

Baggrunden for trappestimodellen var, at udlændinge, der i kraft af et længerevarende ophold i Danmark havde en nærmere tilknytning til det danske samfund, burde nyde en stør-

re beskyttelse mod udvisning end udlændinge med begrænset eller slet ingen tilknytning til landet.

Den valgte 7-års grænse var begrundet i, at udlændinge på daværende tidspunkt under normale omstændigheder havde mulighed for at opnå indfødsret efter syv års ophold (i dag ni år), jf. herved Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997 s. 65. Der foreligger ingen nærmere oplysninger om begrundelsen for 4-års grænsen.

I 1998 blev udvisningsreglerne på flere områder revideret. Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997 udgjorde grundlaget for en række ændringer af udvisningsbestemmelserne, og blandt andet blev trappestigemodellen ændret således, at de personer, der nød den næstbedste beskyttelse mod udvisning, fremover omfattede udlændinge med mere end tre års ophold her i landet. Baggrunden for ændringen var, at en udlænding kunne opnå tidsubegrænset opholdstilladelse efter tre års ophold (i dag syv år).

Det fremgår af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 22, at en udlænding, der har været lovligt her i landet i mere end 7 år kan udvises, hvis den pågældende straffes med ubetinget fængsel i mindst 4 år (nr. 1), for flere forhold straffes med ubetinget fængsel i mindst 2 år (nr. 2) eller straffes med ubetinget fængsel i mindst 2 år og tidligere er idømt ubetinget fængselsstraf (nr. 3). Flygtninge sidestilles fortsat med personer med mere end 7 års ophold.

Efter udlændingelovens § 23 kan en udlænding, der har været lovligt her i landet i mere end 3 år, udvises, hvis den pågældende straffes med ubetinget fængsel i mindst 2 år (nr. 1), for flere forhold straffes med ubetinget fængsel i mindst 1 år (nr. 2) eller straffes med ubetinget fængsel i mindst 1 år og tidligere er idømt ubetinget fængselsstraf (nr. 3).

For udlændinge med kortere tids lovligt ophold i Danmark kan betinget eller ubetinget frihedsstraf generelt danne grundlag for udvisning, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2.

Udvisningsadgangen efter udlændingelovens §§ 22-24 knyttes således til den konkrete forskyldte straf for den begåede kriminalitet. Med fængselsstraf sidestilles anden strafferetlig retsfølge, som indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, f.eks. dom til forvaring, dom til anbringelse på hospital for sindslidende og ungdomssanktion.

Bestemmelserne suppleres af udlændingelovens § 25 a, stk. 1, hvorefter en udlænding, der ikke har haft lovligt ophold i Danmark i mere end de sidste 6 måneder, kan udvises, hvis den pågældende er pågrebet under, har erkendt eller er dømt for visse nærmere angivne lovovertrædelser, f.eks. simpel vold, besiddelse af euforiserende stoffer eller mindre berigelseskriminalitet.

Ved lovligt ophold i udvisningsreglernes forstand forstås ophold her i landet i form af et visumfrit ophold, et visumophold eller et ophold med opholdstilladelse. Processuelt ophold – dvs. hvor en udlænding alene har ret til at opholde sig her i landet, fordi den pågældendes ansøgning om opholdstilladelse er under behandling – betragtes ikke som lovligt ophold.

Længden af udlændingens lovlige ophold regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregistret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse. For flygtninge regnes længden af det lovlige ophold dog fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelse. Der henvises til udlændingelovens § 27.

2.1.3. Særlige udvisningsregler

Trappestimodellen er gennem de senere år blevet suppleret af regler, der udvider udvisningsadgangen i tilfælde af nærmere angiven grov kriminalitet. Intentionen er, at særligt grove kriminalitetsformer så vidt muligt skal medføre udvisning uden særlige begrænsninger som følge af længden af udlændingens ophold her i landet og længden af den idømte frihedsstraf.

Ved en ændring af udlændingeloven i 1996 blev der indført en sådan særlig udvisningsregel med hensyn til narkotikakriminalitet. En udlænding, der idømmes ubetinget frihedsstraf for narkotikakriminalitet, kan således som udgangspunkt udvises, uanset hvor længe den pågældende udlænding har været her i landet og uanset længden af den idømte frihedsstraf. Baggrunden for ændringen var et led i den daværende regerings indsats mod narkotikakriminalitet.

I 1998 blev der på baggrund af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997 indført tilsvarende udvisningsregler med hensyn til flere former for personfarlig kriminalitet samt grove berigelsesforbrydelser.

I 2002 kom de særlige udvisningsregler til at omfatte bl.a. forbrydelser mod staten og besiddelse af særlige farlige våben. Senest blev omskæring af kvinder omfattet i 2003 og menneskehandel samt ulovlig tvang m.v. i forbindelse med indgåelse af ægteskaber omfattet i 2004.

Der kan samlet henvises til udlændingelovens § 22, nr. 4-7. Udlændingelovens § 22, nr. 4-7, omfatter i dag

- forbrydelser mod statens sikkerhed m.v. (straffelovens kapitel 12 og 13),
- vold m.v. mod tjenestemand (straffelovens § 119, stk. 1 og 2),
- menneskesmugling (straffelovens § 125 a og udlændingelovens § 59, stk. 7),
- brandstiftelse (straffelovens §§ 180 og 181),
- sprængning m.v. (§ 183, stk. 1 og 2),
- fly- og skibskapring (§ 183 a),
- fare for andres liv eller sundhed ved forgiftning af drikkevand m.v. (§ 186, stk. 1, og § 187, stk. 1),
- narkotikakriminalitet og hæleri med hensyn til udbyttet ved narkotikakriminalitet (§ 191 og § 290, stk. 2),
- besiddelse m.v. af særlige farlige våben og eksplosivstoffer (§ 192 a),
- forbrydelser mod kønssædeligheden, herunder incest og voldtægt (§ 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 215, § 216, § 222, §§ 224 og 225, jf. §§ 216 og 222),
- manddrab (§ 237),
- grov vold (§§ 245 og 246),
- omskæring af kvinder (§ 245 a),

- smitte med livstruende sygdom (§ 252, stk. 2),
- ulovlig tvang og trusler i forbindelse med indgåelse af ægteskaber (§§ 260 og 266),
- grov frihedsberøvelse (§ 261, stk. 2),
- menneskehandel (§ 262 a), samt
- grove berigelsesforbrydelser, herunder tyveri og hæleri af særlig grov beskaffenhed samt røveri (§ 276, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 288 og § 290, stk. 2).

2.1.4. Den konkrete afvejning

En afgørelse om at udvise en kriminell udlænding træffes i to led. Først skal det vurderes, om det kriminelle forhold i medfør af trappetigemodellen eller de særlige udvisningsregler kan begrunde udvisning.

Er det tilfældet, skal der foretages en konkret vurdering af, om andre forhold taler imod udvisning. Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der således ved en afgørelse om udvisning altid tages hensyn til, om en udvisning må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af

- 1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
- 2) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
- 3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
- 4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,
- 5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, samt
- 6) risikoen for, at udlændingen uden for de i udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2 (asyl), nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Opregningen i udlændingelovens § 26, stk. 1, er ikke udtømmende og udgør ikke en prioriteret række af hensyn.

Ved udvisning i medfør af de særlige udvisningsregler i udlændingelovens § 22, nr. 4-7, skal de nævnte hensyn tale afgørende imod udvisning, for at udvisning ikke kan finde sted, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2. Bestemmelsen i udlændingelovens § 26, stk. 2, blev indsat i 1996 i forbindelse med indførelsen af en særlig regel om udvisning på grund af narkotikakriminalitet. Det fremgår af forarbejderne til udlændingelovens § 26, stk. 2, at hensynene i bestemmelsen vil tale mod udvisning, i det omfang dette følger af internationale forpligtelser, jf. artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Det fremgår af praksis fra Højesteret og landsretterne, at alvorlig kriminalitet og lange straffe – typisk straffe over nævningegrænsen på fire års fængsel – bevirker, at der skal noget ekstraordinært til for at undgå udvisning.

Som eksempler fra højesteretspraksis på ekstraordinære forhold kan nævnes velintegrerede førstegangskriminelle, der har opholdt sig her i landet i en meget langvarig periode og lever i et velfungerende og stabilt familieliv.

Er der tale om meget langvarige fængselsstraffe i nærheden af ti års fængsel må det på baggrund af den foreliggende højesteretspraksis antages, at der vil ske udvisning, medmindre udvisning er udelukket, fordi udlændingen ingen tilknytning har til oprindelseslandet.

For så vidt angår de lavere strafpositioner er der tale om en helt konkret afvejning af på den ene side kriminalitetens alvor og karakter og på den anden side tilknytningen til henholdsvis Danmark og oprindelseslandet. Eventuelt recidiv spiller her en central rolle.

2.1.5. Internationale forpligtelser

Som anført ovenfor er udvisning undergivet den begrænsning, at udvisning ikke vil kunne finde sted, hvis det er i strid med Danmarks internationale forpligtelser. I praksis er Den Europæiske Menneskerettighedskonvention med tilhørende tillægsprotokoller særligt relevant. FN's Torturkonvention, FN's Flygtningekonvention, FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder og FN's konvention om barnets rettigheder indeholder bestemmelser, der kan have indflydelse på medlemsstaternes adgang til at udvise. Endvidere gælder der særlige regler for EU-borgere som følge af retten til fri bevægelighed inden for EU.

2.1.5.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) indeholder ikke regler, der direkte tager sigte på at regulere medlemsstaternes adgang til at udvise udlændinge på grund af strafbart forhold. Nogle af konventionens bestemmelser har dog alligevel betydning i den forbindelse, navnlig EMRK artikel 3 og 8.

Efter EMRK artikel 3 må ingen underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Bestemmelsen er absolut og tillader ikke nogen undtagelser. En udlænding kan således aldrig udsendes til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 3.

Efter EMRK artikel 8, stk. 1, har enhver ret til respekt for blandt andet sit privat- og familieliv. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder, jf. artikel 8, stk. 2.

I det omfang, der med en konkret afgørelse om udvisning foretages indgreb i udlændingens privat- og familieliv, skal staten påvise, at betingelserne for indgrebet er opfyldt, jf. artikel 8, stk. 2.

Det følger af EMD's praksis, at indgreb i udlændingens privat- og familieliv skal stå i rimeligt forhold til de formål, indgrebet (udvisningen) skal varetage. Denne proportionalitetsafvejning foretages på baggrund af en samlet og konkret vurdering af en række elementer.

I proportionalitetsafvejningen indgår udlændingens tilknytning til opholdslandet, herunder opholdstiden, alderen på indrejsetidspunktet, familieforhold i opholdslandet, herunder om udlændingen har ægtefælle/samlever og børn, samt øvrige tilknytningsfaktorer i form af arbejde, uddannelse e.l. Det indgår også i vurderingen, om udlændingen har undladt at søge statsborgerskab.

Endvidere indgår udlændingens tilknytning til sit oprindelsesland ud over det formelle statsborgerskab, herunder bopælstid dér før udrejsen til det aktuelle opholdsland, senere ophold og besøg i oprindelseslandet samt disses varighed og karakter, udlændingens værnepligtsforhold, om udlændingen taler sproget, er fortrolig med kulturen og eventuelt har fået en uddannelse dér, om der findes familiemedlemmer og i så fald den faktiske tilknytning til disse samt anden form for tilknytning til personer i oprindelseslandet.

Herudover indgår elementer som karakteren af den begåede kriminalitet, længden af den idømte straf samt tidligere straffe og påstande om udvisning.

Endelig indgår spørgsmålet om længden af indrejseforbuddet i proportionalitetsafvejningen.

Det helt centrale i sager, hvor udlændingen er født i opholdslandet eller kommet dertil i barnealder, er spørgsmålet om tilknytningen til oprindelseslandet (statsborgerlandet). Har udlændingen ingen tilknytning hertil, vil en udvisning indebære en krænkelse af EMRK art. 8.

EMD synes gennem de seneste års praksis at acceptere en udvisning, selvom en udlænding er opvokset i opholdsstaten og har opholdt sig der det meste af sit liv, hvis den pågældende ikke har mistet enhver forbindelse eller tilknytning til oprindelseslandet f.eks. ved at opretholde blot et vist kendskab til kulturen og sproget eller have en vis social eller familiemæssig tilknytning til dette land, forudsat vedkommende er fundet skyldig i grovere kriminalitet og ikke har stiftet egen familie (børn) i udvisningslandet, inden afgørelsen om udvisning blev truffet.

I sager, hvor udlændingen har ægtefælle og børn, der bor i opholdsstaten, er det afgørende, om der er åbenbare og uoverstigelige hindringer for at udøve familielivet et andet sted. Hvis dette er tilfældet, kan en udvisning af udlændingen – afhængig af den begåede kriminalitets grovhed – udgøre en krænkelse af EMRK artikel 8.

EMRK's tillægsprotokoller indeholder også bestemmelser, der kan have betydning for medlemsstaternes nationale udvisningsregler.

Artikel 3 i EMRK's tillægsprotokol 4 indeholder et forbud mod udvisning af egne statsborgere. Endvidere indeholder tillægsprotokollens artikel 4 et forbud mod kollektiv udvisning af udlændinge.

EMRK's tillægsprotokol 6 indeholder et forbud mod at udlevere/udsende til en stat, der anvender dødsstraf.

Artikel 1 i EMRK's tillægsprotokol 7 indeholder en bestemmelse om, at en udlænding, der lovligt er bosiddende i en stats territorium, ikke kan udvises derfra, medmindre dette sker i

medfør af en beslutning truffet i overensstemmelse med loven, og den pågældende skal have a) adgang til at fremkomme med sine bemærkninger mod udvisningen, b) at få sagen prøvet på ny, og c) med henblik herpå at være repræsenteret over for den kompetente myndighed eller en person eller personer udpeget af denne myndighed. En udlænding kan dog udvises inden udøvelsen af de a)-c) nævnte rettigheder, når dette er nødvendigt af hensyn til den offentlige orden eller begrundet i hensynet til den nationale sikkerhed.

2.1.5.2. Andre internationale forpligtelser

FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder indeholder i artikel 12 et forbud mod vilkårlig nægtelse af retten til indrejse i eget land og i artikel 13 et krav om individuel prøvelse af en udlændings udvisningssag. Endvidere indeholder artikel 7 et forbud mod tortur samt grusom, umenneskelig og nedværdigende behandling eller straf, og artikel 17 beskytter retten til respekt for blandt andet familielivet.

FN's Torturkonvention indeholder i artikel 3 et forbud mod at udvise til en stat, hvor der er vægtige grunde til at antage, at den pågældende vil være i fare for at blive underkastet tortur.

FN's Flygtningekonvention indeholder i artikel 32 en bestemmelse om, at en flygtning, der lovligt befinder sig på en medlemsstats område, ikke må udvises, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

Artikel 33 i flygtningekonventionen indeholder et forbud mod udvisning og afvisning af en flygtning til sådanne områder, hvor vedkommendes liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser. Bestemmelsen kan dog ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Efter artikel 3, stk. 1, i FN's børnekonvention skal barnets tarv komme i første række i alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for socialt velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer.

Efter artikel 9, stk. 3, i FN's børnekonvention, skal deltagerstaterne respektere retten for et barn, der er adskilt fra den ene eller begge forældre, til at opretholde regelmæssig personlig forbindelse og direkte kontakt med begge forældre, undtagen hvis dette strider mod barnets tarv. Ved adskillelse som følge af blandt andet udvisning påhviler der deltagerstaten en række forpligtelser med henblik på at give oplysninger om det fraværende familiemedlems opholdssted, jf. artikel 9, stk. 4.

Der foreligger ikke så omfattende og præcise fortolkningsbidrag som ved EMRK, der nærmere angiver rækkevidden af de nævnte bestemmelser i forhold til staternes mulighed for at udvise udlændinge.

2.1.5.3. EU-reglerne

EU-reglerne om arbejdskraftens frie bevægelighed m.v. sætter grænser for medlemsstaternes adgang til at udvise EU-borgere. Dette er der taget højde for i udlændingelovens § 2, stk. 3, hvorefter reglerne om blandt andet udvisning kun finder anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler.

En EU-borger kan efter EU-reglerne udvises, når hensyn til den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed tilsiger dette. Rådets direktiv 64/221 indeholder enkelte præciseringer af, hvornår en medlemsstat kan udvise under henvisning til den offentlige orden og sikkerhed.

Efter direktivets artikel 3 bør forholdsregler vedrørende den offentlige orden eller sikkerhed udelukkende støttes på den pågældendes personlige forhold, og straffedomme alene kan ikke uden videre begrunde disse forholdsregler.

En yderligere præcisering af begrebet den offentlige orden er sket i EF-Domstolens praksis. Heraf fremgår blandt andet, at begrebet skal fortolkes snævert, og at den offentlige orden kun er truet, hvis der foreligger en aktuel og tilstrækkelig alvorlig trussel mod et grundlæggende samfundshensyn.

EU-reglerne fastsætter alene de overordnede rammer for en afgørelse om udvisning. De enkelte medlemsstater fastsætter selv, hvilke former for adfærd der skal kunne medføre udvisning.

2.1.6. Kompetence

Før 1983 blev afgørelser om udvisning på grund af kriminalitet truffet administrativt af den politimyndighed, der af justitsministeren var bemyndiget dertil.

Med ændringen af udlændingeloven i 1983 blev kompetencen til at udvise på baggrund af kriminalitet hovedsagligt overført til domstolene, der således i forbindelse med straffesagen tillige skulle træffe afgørelse om eventuel udvisning.

Denne struktur er siden hen fastholdt, således at afgørelse om udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24 træffes af domstolene, jf. udlændingelovens § 49, stk. 1. Hvis en udlænding bliver dømt for et strafbart forhold, skal retten – hvis anklagemyndigheden efter indhentet udtalelse fra udlændingemyndighederne har nedlagt påstand herom – i forbindelse med dommen tage stilling til, om udlændingen tillige skal udvises på grund af den begåede kriminalitet og i bekræftende fald, hvilken varighed indrejseforbuddet skal have.

Frafalder anklagemyndigheden tiltale mod en udlænding for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24, kan det som vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 49, stk. 2. Vilkår om udvisning forudsætter, at udlændingen har afgivet en uforbeholden tilståelse, hvis rigtighed bestyrkes af de i øvrigt foreliggende omstændigheder. Endvidere skal vilkåret godkendes af retten ved kendelse, jf. retsplejelovens § 723.

Såfremt en udlænding ikke udrejser frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2.

Efter udlændingelovens § 49 a skal Udlændingestyrelsen forud for udsendelse af en udlænding, der har haft opholdstilladelse som flygtning, og som er udvist ved dom, tage stilling til, om udlændingen kan udsendes, uden at den pågældende risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. Finder Udlændingestyrelsen, at udlændingen kan udsendes, anses afgørelsen automatisk for påklaget til Flygtningesnævnet, og klagen har opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Finder Udlændingestyrelsen eller Flygtningesnævnet, at udlændingen ikke kan udsendes, skal det samtidig besluttes, om udlændingen på ny kan gives asyl. Bestemmelsen i udlændingelovens § 49 a blev indsat i 1998 i overensstemmelse med Udvisningsudvalgets forslag i betænkning nr. 1326/1997. Før 1998 blev den asylretlige vurdering foretaget af domstolene i forbindelse med den egentlige afgørelse om udvisning.

Efter udlændingelovens § 50 kan enhver udlænding, der er udvist ved dom på grund af strafbart forhold, og som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i den pågældendes forhold, jf. udlændingelovens § 26, begære, at anklagemyndigheden indbringer spørgsmålet om udvisningens ophævelse for retten. Begæring om fornyet prøvelse kan fremsættes tidligst seks måneder og skal fremsættes senest to måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Udvisning vil normalt kunne forventes iværksat på tidspunktet for prøveløsladelse. Udlændingen har alene én prøvelsesmulighed efter § 50. Hvis en afgørelse om udvisning ophæves, indebærer dette, at udlændingen generhverver sit oprindelige opholdsgrundlag. Efter udlændingelovens § 50 a skal retten i forbindelse med udskrivelse af en udvist udlænding med en foranstaltningsdom efter straffelovens §§ 68-70 foretage en prøvelse af, om udvisningen skal ophæves, fordi udlændingens helbredsmæssige tilstand taler afgørende imod, at udsendelse finder sted.

Afgørelse om udvisning af hensyn til statens sikkerhed, som følge af visse ordensmæssige hensyn og på grund af ulovligt ophold træffes af Udlændingestyrelsen, jf. udlændingelovens §§ 25 og 25 b. Det samme gælder udvisning efter udlændingelovens § 25 a om udlændinge, der har opholdt sig her i landet i mindre end 6 måneder.

2.2. Indrejseforbud og indberetning til Schengeninformationssystemet

En beslutning om udvisning betyder, at udlændingens hidtidige opholdsgrundlag bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet i en nærmere fastsat periode (indrejseforbud), jf. udlændingelovens § 32, stk. 1.

Efter udlændingelovens § 32, stk. 2, meddeles indrejseforbuddet ved udvisning ved dom på grund af strafbart forhold, jf. udlændingelovens §§ 22-24, for 3 år ved frihedsstraf af ikke over 3 måneder (nr. 1), for 5 år ved frihedsstraf af mere end 3 måneder, men ikke over 1 år (nr. 2), for 10 år ved fængselsstraf af mere end 1 år, men ikke over 2 år (nr. 3) og for bestandig ved fængselsstraf af mere end 2 år (nr. 4). Indrejseforbud ved udvisning efter de særlige udvisningsregler i udlændingelovens §§ 22, stk. 4-7, meddeles dog for mindst 5 år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 3.

Med fængselsstraf sidestilles anden strafferetlig retsfølge, som indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, f.eks. dom til forvaring, dom til anbringelse på hospital for sindslidende og ungdomssanktion.

Længden af indrejseforbuddet er således fastlagt ved lov.

Indrejseforbuddet regnes fra den 1. i den førstkomende måned efter udrejsen eller udsendelsen, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1.

Er udvisning sket ved dom på grund af strafbart forhold, fastsætter politiet udrejsefristen til straks. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring, jf. udlændingelovens § 33, stk. 9. En udlænding, der er udvist ved dom på grund af strafbart forhold, skal således først afsone sin straf, inden den pågældende straks efter løsladelse (prøveløsladelse) skal udrejse af landet.

Såfremt en udlænding ikke udrejser frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2. Udlændingen kan i den forbindelse varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig, for at udvisningen kan fuldbyrdes, jf. udlændingelovens § 35.

Efter Schengen-reglerne er Danmark forpligtet til at indberette uønskede udlændinge i Schengen-området til Schengeninformationssystemet. En udlænding, der af Danmark er udvist og meddelt indrejseforbud på grund af strafbart forhold, og som indberettes til Schengeninformationssystemet som uønsket, vil i praksis have indrejseforbud i hele Schengen-området.

Efter udlændingelovens § 58 g, nr. 1 og 2, indberetter Rigspolitichefen en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til Schengeninformationssystemet, hvis udlændingen er udvist af landet i medfør af § 22, § 23 eller § 24, nr. 1, eller § 24, nr. 2, når den pågældende er idømt ubetinget straf af mindst et års fængsel. Med fængselsstraf sidestilles anden strafferetlig restfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse.

3. Forslag fra arbejdsgruppen om betinget udvisning og Integrationsministeriets bemærkninger hertil

3.1. Arbejdsgruppens forslag til en ordning med betinget udvisning

3.1.1. Anvendelsesområdet for betinget udvisning

Formålet med betinget udvisning er at give en klar advarsel til den kriminelle og samtidig tjene som en alvorlig påmindelse til familien om, hvad konsekvensen af næste skridt ud på en kriminel løbebane vil være. En sådan advarsel skal øge familiens opmærksomhed på problemet og hjælpe til at holde den dømte væk fra kriminalitet.

Det er arbejdsgruppens opfattelse, at betinget udvisning skal bygges oven på de eksisterende bestemmelser og praksis for udvisning af kriminelle udlændinge.

Det betyder, at betinget udvisning ikke vil skulle finde anvendelse i de tilfælde, hvor en udlænding dømmes for et strafbart forhold, der allerede efter de eksisterende regler og praksis vil medføre udvisning. Der skal således fortsat ske udvisning eksempelvis i et tilfælde som omfattet af Højesterets dom af 19. august 2005 om en ung udlænding, der var tidligere straffet for røveri, og som blev idømt fængsel i 5½ år for flere røverier.

For så vidt angår den nedre grænse for anvendelse af betinget udvisning finder arbejdsgruppen, at betinget udvisning ikke vil være relevant ved mindre grov kriminalitet, dvs. kriminalitet som alene har udløst bødestraf eller tiltalefrafald.

Efter arbejdsgruppens opfattelse bør betinget udvisning således kunne komme på tale ved dom for et strafbart forhold af en sådan grovhed, at den pågældende idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, som indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse. Betinget udvisning kan herefter anvendes i de tilfælde, hvor en udlænding kan udvises ved dom, jf. udlændingelovens §§ 22-24.

Arbejdsgruppen har overvejet, om betinget udvisning bør anvendes i forbindelse med ungdomssanktion idømt efter straffelovens § 74 a. Ungdomssanktion indebærer, at en struktureret, kontrolleret socialpædagogisk behandling træder i stedet for fængselsstraf, og ungdomssanktion kan anvendes i sager, hvor personer under 18 år har begået grovere personfarlig kriminalitet eller anden alvorlig kriminalitet, og behandling må anses for formålstjenlig for at forebygge yderligere lovovertrædelser. I praksis har ungdomssanktion ikke været anvendt i forbindelse med udvisning, og disse to sanktioner må da også anses for at varetage forskellige formål. Ungdomssanktion og betinget udvisning bygger imidlertid begge på særlige kriminalpræventive hensyn og kan efter arbejdsgruppens opfattelse supplere hinanden. Arbejdsgruppen er endvidere af den opfattelse, at der bør være mulighed for at anvende betinget udvisning i anledning af kriminalitet af den grove karakter, som forudsættes at ligge til grund for anvendelse af ungdomssanktion, og betinget udvisning bør derfor kunne anvendes i forbindelse med ungdomssanktion.

Med hensyn til administrativ udvisning gælder det, at udlændingemyndighederne i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 1, kan udvise udlændinge, der ikke har haft lovligt ophold her i landet i mere end 6 måneder, i anledning af visse mindre strafbare forhold.

Arbejdsgruppen finder ikke, at der er behov for at anvende betinget udvisning i disse tilfælde. Da der er tale om udlændinge med kortvarigt og/eller processuelt ophold i Danmark, vil de pågældende i øvrigt normalt blive udvist, og i de tilfælde, hvor en udlænding ikke udvises, vil de humanitære hensyn ofte være så tungtvejende, at dom for ny lignende kriminalitet heller ikke vil medføre, at udlændingen udvises.

3.1.2. Det nærmere indhold af ordningen med betinget udvisning

3.1.2.1. Hvornår betinget udvisning?

Betinget udvisning skal først og fremmest have et kriminalpræventivt sigte.

Betinget udvisning skal anvendes, hvor en udlænding i forbindelse med dom for strafbart forhold må antages at være tæt på at blive udvist. Ved "tæt på" udvisning forstås, at udlændingen idømmes en straf, der kunne medføre udvisning af den pågældende efter reglerne i udlændingelovens §§ 22-24, men at hensynene, der taler imod udvisning, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, vejer så tungt, at der ikke aktuelt er fuldt tilstrækkeligt grundlag for en udvisning.

3.1.2.2. *Hvornår udløses en betinget udvisning?*

Hvis en udlænding, der tidligere er idømt betinget udvisning, dømmes for et nyt strafbart forhold, der allerede efter de gældende udvisningsregler og praksis vil medføre udvisning, skal udvisning fortsat finde sted. Dette gælder eksempelvis tilfælde, hvor en udlænding har begået et strafbart forhold, der er af en sådan grovhed, at det i sig selv vil medføre udvisning, eller tilfælde, hvor det nye strafbare forhold sammenholdt med tidligere strafbare forhold fører til, at den pågældende udvises.

En betinget udvisning vil skulle udløses i tilfælde, hvor det nye strafbare forhold ikke er af en sådan karakter, at det efter de gældende udvisningsregler og praksis i sig selv ville medføre udvisning, men hvor den betingede udvisning kombineret med ny kriminalitet af en vis grovhed begået inden for en prøvetid, jf. nærmere nedenfor, medfører udvisning. En betinget udvisning skal efter arbejdsgruppens opfattelse dog ikke udløses, hvis det nye strafbare forhold er af mindre alvorlig karakter, og alene takseres til en kortere frihedsstraf.

En ordning af denne karakter vil dermed udgøre en skærpelse af udvisningsområdet.

Den foreslåede ordning kan illustreres ved nedenstående eksempler, idet arbejdsgruppen finder, at det kan give anledning til tvivl, om udlændingen i de to nævnte eksempler i dag ville blive udvist ved den seneste dom:

En udlænding er kommet til Danmark alene som 20-årig og er som 26-årig blevet gift med en person fra sit oprindelsesland, som herefter er kommet her til landet som familiesammenført. Parret har sammen fået et barn. Udlændingen har siden sin ankomst til Danmark haft en stabil tilknytning til arbejdsmarkedet. Udlændingen taler og skriver sproget i sit oprindelsesland, som udlændingen siden sin indrejse i Danmark har besøgt i ferier m.v. Som 30-årig idømmes udlændingen, der ikke tidligere er straffet, 3 års fængsel for røveri, men udvises som følge af en vurdering efter udlændingelovens § 26 ikke. Udlændingen idømmes i stedet en betinget udvisning. I prøvetiden for den betingede udvisning idømmes udlændingen 2 års ubetinget fængsel i form af en fællesstraf for et mindre alvorligt røveri. Der er ikke sket væsentlige ændringer i udlændingens personlige forhold. Som følge af den betingede udvisning sammenholdt med det nye strafbare forhold bør udlændingen efter arbejdsgruppens opfattelse blive udvist.

En udlænding er kommet til Danmark som 14-årig sammen med sin familie. Udlændingen er ikke gift og har ingen børn. Udlændingens arbejdsmarkedstilknytning har været beskeden. Udlændingen behersker sproget i sit oprindelsesland, som han efter sin indrejse i Danmark har besøgt flere gange. Som 33-årig idømmes udlændingen, der tidligere er straffet flere gange for blandt andet røveri og narkotikakriminalitet af mindre alvorlig karakter, 4 måneders fængsel for narkotikakriminalitet, men udvises ikke som følge af en vurdering efter udlæn-

dingelovens § 26. Udlændingen idømmes i stedet en betinget udvisning. I prøvetiden for den betingede udvisning idømmes udlændingen 5 måneders fængsel for narkotikakriminalitet. Der er ikke sket væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Som følge af den betingede udvisning sammenholdt med det nye strafbare forhold bør udlændingen efter arbejdsgruppens opfattelse blive udvist.

3.1.2.3. Særligt om § 26-vurderingen

Hvis en udlænding, der er idømt betinget udvisning, begår nyt strafbart forhold, skal retten foretage en afvejning af de forhold, der taler imod udvisning, jf. udlændingelovens § 26, over for den betingede udvisning sammenholdt med det nye strafbare forhold og herved vurdere, om udlændingen skal udvises.

Det er i den forbindelse hensigten, at en betinget udvisning skal have den virkning, at en udlænding som udgangspunkt ikke i løbet af prøvetiden for den betingede udvisning kan skabe sig en bedre retsstilling i forhold til den vurdering af udlændingens personlige forhold, der skal foretages efter udlændingelovens § 26.

En udlænding, der f.eks. idømmes fem års fængsel for narkotikakriminalitet og som følge af tæt og langvarig tilknytning her til landet og en begrænset tilknytning til hjemlandet alene udvises betinget, vil således som udgangspunkt ikke ved efterfølgende at indgå ægteskab med en herboende kunne skabe sig en væsentlig bedre retsstilling i forhold til § 26-vurderingen ved en senere afgørelse om udvisning.

Hvis udlændingen efter en § 26-vurdering – trods den betingede udvisning – ikke udvises, skal retten tage stilling til, om den betingede udvisning skal opretholdes, om den betingede udvisning skal ophæves, eller om der skal fastsættes en ny betinget udvisning.

Vurderingen af, om en betinget udvisning skal udløses, ligner således den vurdering, der foretages efter udlændingelovens § 50, hvorefter en udlænding kan indbringe spørgsmålet om udvisningens ophævelse for retten under henvisning til, at der er sket væsentlige ændringer i den pågældendes forhold, jf. § 26.

Efter udlændingelovens § 50 kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, så længe udvisningen ikke er iværksat begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring om fornyet prøvelse kan fremsættes tidligst seks måneder og skal fremsættes senest to måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Udvisning vil normalt kunne forventes iværksat på tidspunktet for prøveløsladelse.

Udlændingelovens § 50 indebærer således, at en udlænding har mulighed for på ny at få afgørelsen om udvisning prøvet.

3.1.2.4. Særligt om prøvetiden

Ved idømmelse af en betinget udvisning skal der efter arbejdsgruppens opfattelse fastsættes en prøvetid.

På baggrund af kriminalpræventive hensyn finder arbejdsgruppen, at prøvetiden skal beregnes fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse, og udløbe 2 år efter tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring eller fra ophør af ophold i en sikret afdeling på en døgninstitution for børn og unge. Er betinget udvisning sket ved betinget dom om frihedsberøvelse eller dom til ambulant behandling med mulighed for frihedsberøvelse, skal prøvetiden udløbe 2 år efter tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, 2 år efter dommens forkyndelse.

For at en betinget udvisning kan få retsvirkning, skal der inden prøvetidens udløb være foretaget rettergangsskridt, hvorved udlændingen sigtes for et nyt strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24.

Det strafbare forhold, der ligger til grund for den betingede udvisning, kan dog også efter prøvetidens udløb tillægges betydning. Tidligere domme for strafbare forhold tillægges således efter retspraksis betydning i forbindelse med proportionalitetsafvejningen i en senere udvisningssag.

Findes en udlænding, som er udvist betinget, skyldig i et forhold begået inden denne dom, og bliver der tale om at idømme en tillægsstraf, jf. straffelovens § 89, kan den betingede udvisning vurderes på ny med den virkning, at den betingede udvisning opretholdes, at udlændingen udvises, eller at der fastsættes en ny betinget udvisning.

3.1.3. Kompetencen til at anvende betinget udvisning

Arbejdsgruppen finder som ovenfor anført, at betinget udvisning skal bygges oven på det gældende udvisningssystem.

Som følge heraf skal kompetencen til at anvende betinget udvisning henlægges til domstolene. Domstolene skal således i overensstemmelse med de gældende procedureregler for egentlig udvisning kunne træffe afgørelse om betinget udvisning, hvis anklagemyndigheden – efter indhentet udtalelse fra udlændingemyndighederne – har nedlagt påstand herom, jf. herved udlændingelovens § 49.

Da betinget udvisning ikke indebærer en ændring af udlændingens opholdsgrundlag og ikke medfører, at den pågældende kommer i udsendelsesposition, er det ikke aktuelt, at Udlændingestyrelsen skal foretage en asylretlig vurdering i forlængelse af en afgørelse om betinget udvisning af en flygtning, jf. herved udlændingelovens § 49 a.

Endvidere er der ikke behov for, at udlændingen har adgang til at begære den betingede udvisning ophævet under henvisning til væsentlige ændringer i den pågældendes forhold, jf. herved § 50. Den betingede udvisning vil bortfalde, hvis udlændingen ikke begår ny kriminalitet i prøvetiden, og retten vil i forbindelse med dom for ny kriminalitet vurdere, om en udvisning vil være særlig belastende, jf. udlændingelovens § 26. I modsætning til, hvad der gælder efter § 50, vil retten skulle foretage denne vurdering, uanset om udlændingen fremsætter begæring herom.

3.1.4. Understøttelse af det kriminalpræventive formål med betinget udvisning

Formålet med betinget udvisning er at give en klar advarsel til den kriminelle og samtidig tjene som en alvorlig påmindelse til familien om, hvad konsekvensen af næste skridt ud på en kriminel løbebane vil være. En sådan advarsel skal øge familiens opmærksomhed på problemet og hjælpe til at holde den dømte væk fra kriminalitet.

Denne kriminalpræventive virkning af betinget udvisning forudsætter, at den kriminelle og dennes familie har fuld klarhed over betydningen af betinget udvisning og de mulige konsekvenser af ny kriminalitet i prøvetiden.

Arbejdsgruppen finder derfor, at retten i forbindelse med en afgørelse om betinget udvisning bør vejlede den kriminelle om betydningen af den betingede udvisning. Det bør af retsbogen fremgå, at udlændingen mundtligt er blevet vejledt herom.

Arbejdsgruppen finder endvidere, at anklagemyndigheden i sager mod kriminelle udlændinge under 18 år bør underrette den dømtes forældremyndighedsindehaver(e) om den betingede udvisning og betydningen heraf.

Det kan endvidere overvejes at udarbejde en pjece eller lignende, der på en klar og pædagogisk måde forklarer den præcise betydning af en betinget udvisning.

3.2. Integrationsministeriets bemærkninger til arbejdsgruppens forslag om betinget udvisning

Integrationsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens forslag til en ordning med betinget udvisning, der udmønter regeringsgrundlaget med hensyn hertil.

Integrationsministeriet foreslår på denne baggrund, at der i udvisningsreglerne i udlændingeloven indføres bestemmelser om betinget udvisning i overensstemmelse med arbejdsgruppens forslag, jf. herved lovforslagets § 1, nr. 7.

3.3. Arbejdsgruppens forslag til skærpelse af reglerne om udvisning

3.3.1. Skærpelse af trappestigemodellen

Efter udlændingelovens § 22, nr. 1-3, kan en udlænding, der har været her i landet i mere end 7 år, udvises, hvis den pågældende straffes med ubetinget fængsel i mindst 4 år, for flere forhold straffes med ubetinget fængsel i mindst 2 år, eller straffes med ubetinget fængsel i mindst 2 år og tidligere er idømt ubetinget frihedsstraf.

Efter § 23, nr. 2-4, kan en udlænding, der har været her i landet i mere end 3 år, udvises, hvis den pågældende straffes med ubetinget fængsel i mindst 2 år, for flere forhold straffes med ubetinget fængsel i mindst 1 år eller straffes med ubetinget fængsel i mindst 1 år og tidligere er idømt ubetinget frihedsstraf.

For udlændinge med kortere tids ophold i Danmark kan betinget eller ubetinget frihedsstraf generelt danne grundlag for udvisning, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2.

Den gældende 7-års grænse i lovens § 22 blev indsat i 1983 og har baggrund i, at indfødsret tidligere kunne opnås efter syv års ophold her i landet. Det er efter arbejdsgruppens opfattelse naturligt at yde den bedste beskyttelse mod udvisning til personer, som har været længe nok i landet til at opfylde betingelserne for indfødsret med hensyn hertil. I dag forudsætter opnåelse af indfødsret som udgangspunkt ni års ophold her i landet, og arbejdsgruppen finder på denne baggrund, at den tidsmæssige grænse på syv år i udlændingelovens § 22 vil kunne ændres til ni år.

Arbejdsgruppen finder endvidere, at den tidsmæssige grænse for længden af udlændinges ophold her i landet i udlændingelovens § 23 ligeledes vil kunne ændres med to år i skærpente retning, således at grænsen ændres fra tre til fem år.

I dag sidestilles flygtninge med udlændinge, der har opholdt sig her i landet i mere end syv år. En flygtning, der alene har været i landet i f.eks. seks måneder, ydes således efter trappestigemodellen den beskyttelse mod udvisning i anledning af kriminelle forhold, som andre udlændinge må vente syv år på at opnå.

Arbejdsgruppen finder ikke, at der er reale grunde til, at kriminalitet på denne måde tillægges mindre betydning i relation til flygtninge sammenlignet med andre udlændinge.

Arbejdsgruppen finder derfor, at flygtninge først bør opnå den bedste beskyttelse mod udvisning efter otte års ophold her i landet. Dette opholdskrav svarer til, hvad der gælder med hensyn til flygtnings mulighed for at opnå indfødsret.

Flygtninge, der har opholdt sig i Danmark i mindre end otte år, sidestilles med andre udlændinge i relation til sammenhængen mellem opholdstiden i Danmark og den begåede kriminalitet.

Det skal understreges, at domstolene ikke ved at træffe bestemmelse om at udvise en flygtning i anledning af begået kriminalitet tager stilling til, om flygtningen fortsat risikerer forfølgelse i det land, hvor den pågældende må forventes at tage ophold.

Udvises en flygtning, tilkommer det efterfølgende udlændingemyndighederne at tage stilling til, om der på udsendelsestidspunktet er udsendeshindringer, og hvis dette er tilfældet, om den pågældende på ny kan gives asyl, jf. udlændingelovens § 49 a.

Den foreslåede stramning vil derfor i praksis kun have betydning i sager, hvor forholdene i den pågældende flygtnings hjemland har ændret sig på en sådan måde, at flygtningen ikke længere risikerer forfølgelse ved at vende hjem.

Som det fremgår straks nedenfor kan en række grove forbrydelser i dag medføre udvisning uden de begrænsninger med hensyn til sammenhængen mellem opholdstiden her i landet og den udmålte straf, som følger af trappestigemodellen. De foreslåede ændringer i trappestigemodellen vil derfor ikke have betydning for disse lovovertrædelser.

3.3.2. Udvidelse af den særlige udvisningsadgang

Efter udlændingelovens § 22, nr. 4-7, kan en række nærmere angivne grove forbrydelser som udgangspunkt medføre udvisning. Der kan nærmere herom henvises til afsnit 2 om gældende ret.

Der er ved udformning af disse bestemmelser lagt vægt på, at der er tale om kriminalitetsformer af en sådan grovhed, at domstolene også i praksis som udgangspunkt vil udvise udlændinge, der har opholdt sig i Danmark i længere tid.

Arbejdsgruppen foreslår, at den særlige udvisningsadgang udvides med følgende delikter:

- Overtrædelse af straffelovens § 123 om trussel om vold m.m. over for vidner. Bestemmelsen i § 123 har nær tilknytning til straffelovens § 119, stk. 1, om vold mod tjenestemand, som allerede er omfattet af udlændingelovens § 22, nr. 6, og bestemmelsen har ligesom § 119, stk. 1 – efter en skærpelse i 2004 – en strafferamme, der hjemler fængselsstraf på indtil otte år.
- Overtrædelse af straffelovens § 184, stk. 1, og § 193, stk. 1, om henholdsvis forstyrrelse af trafikikkerheden og omfattende driftsforstyrrelse af offentlig postbesørgelse, telegraf- eller telefonanlæg, radio- eller fjernsynsanlæg, vand-, gas- og varmeanlæg m.m. Begge bestemmelser minder meget om bestemmelser i kapitel 12 og 13, som allerede er omfattet af udlændingelovens § 22, nr. 6. Begge bestemmelser har strafferammer, hvis maksimum er fængsel indtil seks år.
- Overtrædelse af straffelovens § 230 og § 235 om børnepornografi. Begge bestemmelser har strafferammer, hvis maksimum er fængsel indtil 2 år eller under særligt skærpende omstændigheder fængsel indtil seks år, og der bør som led i bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi være særlig mulighed for at udvise i disse tilfælde.
- Overtrædelse af straffelovens § 250 om hensættelse af en anden i hjælpeløs tilstand og § 252, stk. 1, om at volde nærliggende fare for nogens liv eller færghed. Bestemmelserne har nær sammenhæng med straffelovens § 252, stk. 2, om fare for smitte med livstruende sygdom, som allerede er omfattet af udlændingelovens § 22, nr. 6. Endvidere har begge bestemmelser ligesom § 252, stk. 2, en strafferamme, hvis maksimum er otte års fængsel.
- Overtrædelse af straffelovens § 289 om overtrædelse af særlig grov karakter af skatte-, told-, afgifts- eller tilskudslovgivningen eller af § 289 a om svig i forbindelse med afgørelser om betaling eller tilbagebetaling af told eller afgifter m.m. Bestemmelsen har en strafferamme, hvis maksimum er fængsel indtil otte år.
- Overtrædelse af straffelovens § 291, stk. 2, om groft hærværk. Bestemmelsen indeholder efter en skærpelse gennemført i 2004 en strafferamme på seks år.

3.4. Integrationsministeriets bemærkninger til arbejdsgruppens forslag til skærpelse af udvisningsreglerne

Integrationsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens forslag til skærpelse af udvisningsreglerne, der følger op på regeringens integrationsaftale med Dansk Folkeparti på dette område.

Integrationsministeriet foreslår derfor, at udlændingelovens udvisningsregler skærpes i overensstemmelse med arbejdsgruppens forslag. Der kan henvises til lovforslagets § 1, nr. 4-6.

3.5. Arbejdsgruppens forslag med hensyn til at fremhæve hensynet til offeret og almensikkerheden og præventive hensyn i udvisningsreglerne

Arbejdsgruppen har overvejet, hvorledes hensynet til offeret og almensikkerheden og præventive hensyn kan fremhæves i udlændingelovens bestemmelser om udvisning.

Hensynet til offeret og almensikkerheden og præventive hensyn er allerede en del af udvisningsreglerne i den forstand, at disse hensyn er en del af begrundelsen for, at kriminelle udlændinge udvises. De løbende skærper af udvisningsreglerne er derfor også udtryk for, at der gennem årene er lagt større og større vægt på disse hensyn.

Endvidere er der tale om hensyn, som må antages at indgå i domstolenes samlede vurdering af, hvilken straf der skal udmåles i en konkret sag. Det følger således af straffeloven, at der ved strafudmålingen skal lægges vægt på blandt andet den med lovovertrædelsen forbundne skade, fare og krænkelse. Endvidere indgår det som en skærpende omstændighed, blandt andet hvis der er tale om gentagelsestilfælde, særlig omfattende eller planlagt kriminalitet eller en særlig hensynsløs handling. Der kan i øvrigt henvises til straffelovens §§ 80 og 81.

Den konkret udmålte straf er afgørende for muligheden for samtidig at udvise den pågældende udlænding efter § 22, nr. 1-3, § 23, nr. 2-4, og § 24, nr. 2 (trappestigemodellen).

Ved udvisning efter den særlige udvisningsadgang i § 22, nr. 4-7, har den konkret udmålte straf ikke samme betydning, da en udlænding efter ordlyden af bestemmelsen kan udvises på baggrund af en ubetinget frihedsstraf uanset længden af denne. Dette indebærer, at det i praksis oftere i disse sager vil være relevant at foretage en afvejning af på den ene side hensynet til offeret og almensikkerheden og præventive hensyn og på den anden side de hensyn, der efter § 26, stk. 1, taler imod udvisning.

Efter arbejdsgruppens opfattelse kan de nævnte hensyn derfor navnlig fremhæves i forbindelse med reglerne om udvisning efter den særlige udvisningsadgang.

Af retspraksis fremgår, at domstolene i konkrete sager lægger vægt på grovheden af den begåede kriminalitet, længden af den idømte frihedsstraf, den fare, skade eller krænkelse, der var forbundet med den begåede kriminalitet, og tidligere domme for strafbart forhold.

Arbejdsgruppen finder på denne baggrund, at det i udlændingeloven kan fremhæves, at der ved en afgørelse om udvisning på grund af strafbart forhold, navnlig efter § 22, nr. 4-7, skal lægges vægt på disse forhold.

3.6. Integrationsministeriets bemærkninger til arbejdsgruppens forslag med hensyn til at fremhæve hensynet til offeret og almensikkerheden og præventive hensyn i udvisningsreglerne

Integrationsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens forslag med hensyn til at fremhæve hensynet til offeret og almensikkerheden og præventive hensyn i udvisningsreglerne, der følger op på regeringens integrationsaftale med Dansk Folkeparti på dette område.

Integrationsministeriet foreslår derfor, at udlændingeloven ændres i overensstemmelse med arbejdsgruppens forslag. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 7.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 2, "kan" en udlænding udvises efter § 22, nr. 4-7, og § 25, medmindre de i stk. 1 nævnte forhold taler afgørende derimod.

Integrationsministeriet finder, at ikke mindst hensynet til offeret m.v. taler for at ændre bestemmelsen således, at der i anledning af den grove kriminalitet nævnt i bestemmelsen "skal" ske udvisning, medmindre de i § 26, stk. 1, nævnte forhold taler afgørende derimod.

Hermed understreges det, at de i § 26, stk. 1, nævnte forhold kun undtagelsesvist skal føre til, at udvisning undlades. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 9.

3.7. Arbejdsgruppens forslag til skærpelse af reglerne om indrejseforbud

Efter udlændingelovens § 32 medfører en udvisningsdom, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbud meddeles alt afhængig af straffens længde for tre år (ved frihedsstraf på mindre end tre måneder), fem år (ved frihedsstraf mellem tre måneder og til og med et år), ti år (ved frihedsstraf mellem et og til og med to år) eller for bestandig (ved frihedsstraf af over to år). Ved de straffelovsovertrædelser, der er nævnt i udlændingelovens § 22, nr. 4-7, skal indrejseforbud dog meddeles for mindst fem år.

Der tages i den proportionalitetsafvejning, der i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser og almindelige retsgrundsætninger skal foretages i forbindelse med vurderingen af, om en udlænding skal udvises, hensyn til længden af indrejseforbuddet.

Fastsættes der i udlændingeloven meget lange indrejseforbud i anledning af kriminalitet, kan det indebære, at længden af det foreskrevne indrejseforbud i sig selv vil medføre, at en udvisning i givet fald vil være uproportional, og at domstolene derfor af hensyn til Danmarks internationale forpligtelser vil udvise i færre tilfælde end i dag.

På denne baggrund skal der efter arbejdsgruppens opfattelse udvises forsigtighed med at ændre længden af indrejseforbud i skærpende retning på en måde, som binder domstolene til at anvende meget lange indrejseforbud.

Arbejdsgruppen har derfor orienteret sig mod at skærpe længden af indrejseforbud over for udlændinge med ringe tilknytning til Danmark. Arbejdsgruppen tænker her navnlig på udlændinge, der indrejser i Danmark i en kort periode alene med det formål at begå kriminali-

tet. I disse tilfælde vil konventionsmæssige forhold ikke på samme måde indebære særlige begrænsninger med hensyn til at forlænge de gældende indrejseforbud.

Udlændinge, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste seks måneder, vil normalt have en ringe tilknytning til Danmark. Personer med ophold af denne korte varighed kan i dag udvises som følge af ret beskeden kriminalitet, jf. udlændingelovens § 25 a.

Bliver disse udlændinge udvist som følge af kriminalitet, der medfører en betinget eller ubetinget frihedsstraf, vil indrejseforbud som udgangspunkt afhænge af den konkrete forskyldte straf. Udvises de pågældende udlændinge på baggrund af en frihedsstraf af op til et år, vil de blive meddelt et indrejseforbud på tre eller fem år.

Arbejdsgruppen finder, at reglerne om indrejseforbud kan skærpes således, at udlændinge, som alene har haft lovligt ophold her i landet i kortere tid end de sidste seks måneder, og som udvises på baggrund af en betinget eller ubetinget frihedsstraf, skal meddeles indrejseforbud for mindst fem år.

Det skal tilføjes, at en udlænding, der trods et kortvarigt ophold har opnået en vis tilknytning til Danmark, f.eks. ved at have stiftet familie her i landet, normalt ikke vil blive udvist på baggrund af beskeden kriminalitet.

3.8. Integrationsministeriets bemærkninger til arbejdsgruppens forslag til skærpelse af reglerne om indrejseforbud

Efter regeringens integrationsaftale med Dansk Folkeparti skal arbejdsgruppen forberede forslag til at ændre reglerne om indrejseforbud, således at der i grove tilfælde som hovedregel skal gælde livsvarigt indrejseforbud.

Som anført oven for har arbejdsgruppen vurderet, hvor langt det i forhold til de gældende regler om indrejseforbud er muligt at gå i retning af skærpelse af længden af indrejseforbud. Som det fremgår, har arbejdsgruppen vurderet, at meget lange indrejseforbud kan medføre, at færre udlændinge bliver udvist.

Integrationsministeriet kan derfor tilslutte sig arbejdsgruppens forslag om at skærpe indrejseforbud i forbindelse med udvisning ved dom af udlændinge, som alene har haft lovligt ophold her i landet i kortere tid end de sidste seks måneder, fra mindst tre år til mindst fem år.

Integrationsministeriet foreslår, at udlændingeloven ændres i overensstemmelse med arbejdsgruppens forslag. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 11.

Integrationsministeriet finder dog, at det er muligt at øge anvendelsen af indrejseforbud for bestandig, uden at det medfører, at færre udlændinge bliver udvist. Dette kan opnås ved at lade det være udgangspunktet, at en udlænding, der udvises på baggrund af en fængselsstraf på mellem et år og seks måneder og to år, udvises for bestandig, men således at indrejseforbud begrænses til ti år efter en konkret vurdering i tilfælde, hvor der alene findes grundlag herfor.

Integrationsministeriet foreslår således, at indrejseforbud for bestandig ikke længere altid skal forudsætte en fængselsstraf på to år, men alene en fængselsstraf på et år og seks måneder. Den nævnte mulighed for i stedet at fastsætte et indrejseforbud på ti år skal udnyttes, hvis et indrejseforbud for bestandig vil indebære, at udvisning vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 10.

3.9. Arbejdsgruppens forslag med hensyn til at udvide adgangen til at indberette uønskede udlændinge til Schengeninformationssystemet

Arbejdsgruppen finder, at den foreslåede skærpelse af indrejseforbud meddelt udlændinge med ringe tilknytning til Danmark, jf. herved afsnit 3.7, kan kombineres med en ændring af udlændingelovens § 58 g om indberetning til Schengeninformationssystemet.

Efter udlændingelovens § 58 g, nr. 1, indberetter Rigspoliti­chefen en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til Schengeninformationssystemet, hvis udlændingen er udvist af landet i medfør af § 22, § 23 eller § 24, nr. 1.

Efter udlændingelovens § 58 g, nr. 2, indberetter Rigspoliti­chefen en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til Schengeninformationssystemet, hvis udlændingen er udvist af landet i medfør af § 24, nr. 2, og den pågældende er idømt ubetinget straf af mindst et års fængsel. Med fængselsstraf sidestilles anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse.

Arbejdsgruppen finder, at udlændingelovens § 58 g, nr. 2, kan ændres således, at det er en betingelse for indberetning, at de pågældende er udvist med indrejseforbud for mindst fem år. En udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og som er udvist efter § 24, nr. 2, kan herefter indberettes som uønsket til Schengeninformationssystemet, hvis den pågældende har opholdt sig i Danmark i kortere tid end seks måneder, og/eller hvis den pågældende idømmes en ubetinget frihedsstraf af mere end tre måneders varighed.

Herved sikres det, at de udlændinge, der alene har ringe tilknytning til Danmark, og som udvises på baggrund af en betinget eller ubetinget frihedsstraf, indberettes til Schengeninformationssystemet, således at de pågældende ikke uden videre kan indrejse i et andet Schengenland og herfra indrejse i Danmark. Herved mindskes risikoen for, at de pågældende efter udrejsen af Danmark på ny indrejser illegalt her i landet.

Det bemærkes, at en person, der er indberettet til Schengeninformationssystemet, ikke er afskåret fra at opnå et nationalt visum til et Schengenland, som den pågældende måtte have en særlig tilknytning til. Der vil endvidere være mulighed for at søge om nationalt visum til Danmark før udløbet af et indrejseforbud.

3.10. Integrationsministeriets bemærkninger til arbejdsgruppens forslag med hensyn til at udvide adgangen til at indberette uønskede udlændinge til Schengeninformationssystemet

Integrationsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens forslag med hensyn til at udvide adgangen til at indberette uønskede udlændinge til Schengeninformationssystemet.

Integrationsministeriet foreslår på denne baggrund, at der i udlændingeloven indføres ændringer i overensstemmelse med arbejdsgruppens forslag. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 18-19.

4. Udvisning af religiøse forkyndere

Efter udlændingelovens § 9 f kan der – når visse betingelser er opfyldt – gives opholdstilladelse til religiøse forkyndere, missionærer og udlændinge, der skal virke inden for et religiøst ordenssamfund.

Efter udlændingelovens § 9 f, stk. 5, kan der ikke meddeles opholdstilladelse til en religiøs forkynder m.v., hvis der er grund til at antage, at denne vil udgøre en trussel mod den offentlige tryghed, den offentlige orden, sundheden, sædeligheden eller andres rettigheder og pligter.

En trussel mod den offentlige tryghed, den offentlige orden, sundheden, sædeligheden eller andres rettigheder og pligter foreligger som udgangspunkt i de tilfælde, hvor udlændingens opholdstilladelse er blevet inddraget efter udlændingelovens § 19, stk. 5. Det indebærer, at der som udgangspunkt skal meddeles afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f, jf. § 9 f, stk. 5, hvor udlændingen ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens § 136, § 140, § 266, § 266 a eller § 266 b, og hvor udlændingens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 f som følge heraf er inddraget. Tilsvarende gælder, hvor udlændingens opholdstilladelse er bortfaldet som følge af udvisning for overtrædelse af de nævnte straffelovsbestemmelser, jf. udlændingelovens §§ 22-24 og § 32, stk. 1.

Endvidere foreligger der efter omstændighederne en sådan trussel efter § 9 f, stk. 5, hvor udlændingen i udlandet er dømt for tilsvarende forhold.

Den særlige inddragelsesbestemmelse i udlændingelovens § 19, stk. 5, blev indsat ved lov nr. 427 af 9. juni 2004 samtidig med bestemmelsen i § 9 f.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at det har konsekvenser for en udlændings opholdstilladelse som religiøs forkynder eller missionær m.v., jf. § 9 f, hvis udlændingen ved handlinger eller ytringer foretager sig noget, der er til skade for grundlæggende demokratiske principper m.v.

En dom for overtrædelse af de nævnte bestemmelser i straffeloven vil som nævnt være til hinder for, at udlændingen på ny meddeles opholdstilladelse som religiøs forkynder m.v., idet udlændingen herefter må antages at ville udgøre en trussel mod den offentlige tryghed,

orden m.v. Dommen vil derimod ikke nødvendigvis være til hinder for, at den pågældende meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, idet der ikke i tilknytning til andre opholdsbestemmelser, f.eks. om arbejdstagere og studerende, findes et tilsvarende vandelskrav.

Den tværministerielle arbejdsgruppe under Embedsmandsudvalget for Sikkerhedsspørgsmål har derfor anbefalet, at der indføres særlige udvisningsregler for religiøse forkyndere m.v., således at religiøse forkyndere m.v., der efter de gældende regler kan få inddraget deres opholdstilladelse i medfør af de særlige bestemmelser herom, udvises med et indrejseforbud. På denne måde modvirkes, at religiøse forkyndere m.v., der er anset for at være en trussel mod den offentlige tryghed og orden m.v. og derfor ikke på ny kan meddeles opholdstilladelse som religiøse forkyndere m.v., kan opnå opholdstilladelse på et andet grundlag, f.eks. som studerende eller arbejdstagere.

Af regeringens handlingsplan for terrorbekæmpelse fremgår, at regeringen har til hensigt at gennemføre arbejdsgruppens anbefaling. Det foreslås derfor, at der indføres en bestemmelse i udlændingeloven, hvorefter en religiøs forkynder m.v. kan udvises, hvis den pågældende uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b, jf. herved lovforslagets § 1, nr. 8.

Den foreslåede bestemmelse vil få betydning i de tilfælde, hvor en religiøs forkynder m.v. ikke allerede i dag kan udvises som følge af et strafbart forhold. De gældende bestemmelser i udlændingelovens §§ 22-24 giver mulighed for at udvise en udlænding, der idømmes frihedsstaf for overtrædelse af straffeloven. Den foreslåede bestemmelse vil derfor i praksis få betydning i sager, hvor en religiøs forkynder m.v. idømmes bødestraf for nærmere angivne straffelovsovertrædelser, herunder straffelovens kap. 12 og 13, § 140 om forhånelser af et lovligt bestående religionssamfund og racismebestemmelsen i § 266 b. Den foreslåede særlige udvisningsregel vil således betyde, at også bødestraf vil være til hinder for at opnå ny opholdstilladelse på andet grundlag, så længe det i forbindelse med udvisningen fastsætter indrejseforbud gælder.

Som følge af almindelige betragtninger om proportionalitet vil udvisning efter den foreslåede bestemmelse derfor forudsætte, at der er tale om udlændinge med en beskeden tilknytning til Danmark.

Afgørelse om udvisning træffes – på samme måde som efter de gældende regler om udvisning i medfør af udlændingelovens §§ 22-24 – af retten i forbindelse med dom for det strafbare forhold, jf. den foreslåede ændring af § 49, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 15.

En afgørelse, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1.

Længden af indrejseforbud i forbindelse med udvisning ved dom varierer fra tre år til bestandig og fastsættes ud fra grovheden af den forbrydelse, der begrundes udvisningen.

Integrationsministeriet foreslår, at udvisning efter den foreslåede bestemmelse i § 25 c skal medføre, at der meddeles indrejseforbud for tre år, jf. herved lovforslagets § 1, nr. 12.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner

Den foreslåede ordning med betinget udvisning og de foreslåede skærper af udlændingelovens udvisningsregler skønnes ikke at medføre merudgifter. Ligeledes vurderes de foreslåede ændringer i udlændingelovens regler om indrejseforbud og indberetning af uønskede udlændinge til Schengeninformationssystemet at indebære en begrænset øget administrativ belastning.

Endelig vurderes indførelsen af en særlig udvisningsregel for religiøse forkyndere m.v. ikke at medføre merudgifter.

Samlet set skønnes lovforslaget ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for stat, amt eller kommuner.

6. Erhvervsadministrative, erhvervsøkonomiske og miljømæssige konsekvenser af lovforslaget

Lovforslaget forventes ikke at medføre erhvervsadministrative, erhvervsøkonomiske eller miljømæssige konsekvenser for borgerne.

7. Forholdet til EU-retten

De foreslåede bestemmelser om udvisning skal administreres i overensstemmelse med de gældende EU-regler, jf. herved udlændingelovens § 2, stk. 3.

Det vurderes, at de foreslåede bestemmelser om indberetning til Schengeninformationssystemet er i overensstemmelse med Schengen-reglerne.

8. Hørte myndigheder m.v.

Lovforslaget har været sendt til høring hos følgende myndigheder og organisationer:

Advokatrådet, Amnesty International, Børnerådet, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Missionsråd, Dansk Psykolog Forening, Dansk Retspolitisk Forening, Dansk Røde Kors, Dansk Socialrådgiverforening, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Den Danske Europabevægelse, Den Katolske Kirke i Danmark, Dokumentations- og Rådgivningscentret om Racediskrimination, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Familiestyrelsen, Flygtningeævnet, Foreningen af Politimestre i Danmark, Foreningen af Statsamtmand, Foreningen af Statsamtsjurister, Institut for Menneskerettigheder, Kirkernes Integrationstjeneste, KL, Københavns Byret, Mellemløkeligt Samvirke, Politidirektøren i København, Politiforbundet i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret, Red Barnet, Retten i Århus, Retten i Odense, Retten i Aalborg, Retten i Roskilde, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Rådet for Etniske Minoriteter, Samarbejdsgruppen om Børnekonventionen, Sø- og Handelsretten og UNHCR.

9. Vurdering af konsekvenser af lovforslaget

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Nej	Nej
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Nej	Nej
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Nej	Nej
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Nej	Nej
Miljømæssige konsekvenser	Nej	Nej
Administrative konsekvenser for borgerne	Nej	Nej
Forholdet til EU-retten	<p>De foreslåede bestemmelser om udvisning skal administreres i overensstemmelse med de gældende EU-regler, jf. herved udlændingelovens § 2, stk. 3.</p> <p>Det vurderes, at de foreslåede bestemmelser om indberetning til Schengeninformationssystemet er i overensstemmelse med Schengen-reglerne.</p>	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Ændringen er en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 7.

Til nr. 2

Ændringen er en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 8.

Til nr. 3

Ændringen er en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 7 og 8.

Til nr. 4

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 22, nr. 1-3, kan en udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 7 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, udvises, hvis den pågældende straffes med ubetinget fængsel i mindst 4 år, for flere forhold straffes med ubetinget fængsel i mindst 2 år, eller straffes med ubetinget fængsel i mindst 2 år og tidligere er idømt ubetinget frihedsstraf. Med fængselsstraf sidestilles anden strafferetlig retsfølge, som indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, f.eks. dom til forvaring, dom til anbringelse på hospital for sindslidende og ungdomssanktion.

Med den foreslåede ændring af § 22 kan en udlænding, der har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 8 år, udvises, hvis den pågældende straffes som nævnt i den gældende § 22.

Forslaget indebærer, at udlændinge først opnår den bedste beskyttelse mod udvisning efter 9 års lovligt ophold her i landet i stedet for tidligere 7 års lovligt ophold. Flygtninge opnår først den bedste beskyttelse mod udvisning efter 8 års lovligt ophold her i landet. Flygtninge, der har opholdt sig i Danmark i mindre end 8 år, sidestilles med andre udlændinge i relation til sammenhængen mellem opholdstiden i Danmark og den begåede kriminalitet.

Det bemærkes, at domstolene ikke ved at træffe bestemmelse om at udvise en flygtning i anledning af begået kriminalitet tager stilling til, om flygtningen fortsat risikerer forfølgelse i det land, hvor den pågældende må forventes at tage ophold.

Udvises en flygtning, tilkommer det efterfølgende udlændingemyndighederne at tage stilling til, om der på udsendelsestidspunktet er udsendeshindringer, og hvis dette er tilfældet, om den pågældende på ny kan gives asyl, jf. udlændingelovens § 49 a.

Til nr. 5

Udlændingelovens § 22, nr. 6, indebærer en udvidet adgang til udvisning ved dom ved overtrædelse af de i bestemmelsen nævnte straffelovsbestemmelser i forhold til det almindelige system i udvisningsreglerne, hvorefter der opnås en øget beskyttelse mod udvisning ved dom, jo længere tid udlændingen har opholdt sig lovligt her i landet.

Det foreslås, at § 22, nr. 6, ændres, således at straffelovens § 123 om trussel om vold m.m. over for vidner, § 184, stk. 1, om forstyrrelse af trafiksikkerheden, § 193, stk. 1, om driftsforstyrrelse af offentlig postforsørgelse, telegraf- eller telefonanlæg, radio- eller fjernsynsanlæg, vand-, gas- og varmeanlæg m.m., § 230 og § 235 om børnepornografi, § 250 om hensættelse af en anden i hjælpeløs tilstand, § 252, stk. 1, om at volde nærliggende fare for nogens liv eller førlighed, § 289 om overtrædelse af særlig grov karakter af skatte-, told-, afgifts- eller tilskudslovgivningen eller overtrædelse af § 289 a om svig i forbindelse med afgørelser om betaling eller tilbagebetaling af told eller afgifter m.m. og § 291, stk. 2, om groft hærværk omfattes af den udvidede adgang til udvisning.

Ændringen indebærer, at der – uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet og uanset, om den pågældende har opholdstilladelse som flygtning – efter bestemmelsen kan ske udvisning, såfremt den pågældende efter straffelovens § 123, § 184, stk. 1, § 193, stk. 1, § 230, § 235, § 250, § 252, stk. 1, § 289 eller § 291, stk. 2, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf.

Til nr. 6

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 23, nr. 2-4, kan en udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 3 år, udvises, hvis den pågældende straffes med ubetinget fængsel i mindst 2 år, for flere forhold straffes med ubetinget fængsel i mindst 1 år, eller straffes med ubetinget fængsel i mindst 1 år og tidligere er idømt ubetinget frihedsstraf. Med fængselsstraf sidestilles anden strafferetlig retsfølge, som indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, f.eks. dom til forvaring, dom til anbringelse på hospital for sindslidende og ungdomssanktion.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 23 kan en udlænding, der har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 5 år, udvises, hvis den pågældende straffes som nævnt i den gældende § 23.

Forslaget indebærer, at udlændinge, herunder flygtninge, jf. lovforslagets § 1, nr. 3, først opnår den næstbedste beskyttelse mod udvisning efter 5 års lovligt ophold her i landet i stedet for tidligere 3 års lovligt ophold.

Til nr. 7

Særlige hensyn

Efter den foreslåede bestemmelse i § 24 a skal der ved en afgørelse om udvisning ved dom, navnlig efter § 22, nr. 4-7, lægges vægt på, om udvisning må anses for særlig påkrævet på grund af grovheden af den begåede kriminalitet, længden af den idømte frihedsstraf, den fare, skade eller krænkelse, der var forbundet med den begåede kriminalitet, eller tidligere domme for strafbart forhold.

Udvisning ved dom, navnlig efter § 22, nr. 4-7, vil således være særlig påkrævet i sager, hvor der er tale om grov kriminalitet, hvor der er udmålt en længere frihedsstraf, eller hvor offeret ved lovovertrædelsen er forvoldt stor skade eller krænkelse, f.eks. i forbindelse med voldtægt. Endvidere vil udvisning være særligt påkrævet i sager, hvor udlændingen tidligere er dømt for kriminalitet.

Ved vurderingen af, om den begåede kriminalitet var forbundet med stor fare, skade eller krænkelse, skal det indgå som skærpende omstændighed, hvis gerningen har baggrund i forurettedes lovlige ytringer i den offentlige debat. Der kan henvises til Justitsministeriets lovforslag nr. L 40 om ændring af straffeloven (Skærpede regler om strafudmåling for forbrydelser begået med baggrund i den forurettedes lovlige ytringer i den offentlige debat) fremsat den 27. oktober 2005 og vedtaget den 15. december 2005.

Med forslaget præciseres de hensyn, der – som led i domstolenes vurdering af om udvisning må anses for proportional – skal afvejes over for de i § 26, stk. 1, opregnede hensyn.

Bestemmelsen henviser særligt til § 22, nr. 4-7, idet bestemmelsen må anses for særlig relevant i forhold til disse bestemmelser. Baggrunden herfor er, at de i den foreslåede bestemmelse opregnede hensyn efter straffelovens almindelige regler om fastsættelse af straf allerede er blevet inddraget ved strafudmålingen i forbindelse med et strafbart forhold, der måtte give anledning til udvisning efter § 22, nr. 1-3, § 23, nr. 2-4, og § 24, nr. 2.

Betinget udvisning

Efter den foreslåede bestemmelse i § 24 b, stk. 1, kan en udlænding udvises betinget, hvis der ikke findes at være fuldt tilstrækkeligt grundlag for at udvise den pågældende efter §§ 22-24, fordi udvisning må antages at virke særlig belastende, jf. § 26, stk. 1.

Betinget udvisning skal anvendes, hvor en udlænding i forbindelse med dom for strafbart forhold må antages at være tæt på at blive udvist. Ved "tæt på" udvisning forstås, at udlændingen idømmes en straf, der kunne medføre udvisning af den pågældende efter reglerne i udlændingelovens §§ 22-24, men at hensynene, der taler imod udvisning, jf. udlændingelovens § 26, vejer så tungt, at der ikke aktuelt er fuldt tilstrækkeligt grundlag for en udvisning.

Betinget udvisning må aldrig erstatte udvisning. En udlænding må således ikke udvises betinget, hvis betingelserne for udvisning er til stede.

Betinget udvisning vil indebære, at udlændingen ved dom for ny kriminalitet af en af vis grov-
hed begået inden for en prøvetid som udgangspunkt udvises.

Hvis en udlænding, der tidligere er idømt betinget udvisning, dømmes for et nyt strafbart for-
hold, der allerede efter de gældende udvisningsregler og praksis vil medføre udvisning, skal
udvisning fortsat finde sted. Dette gælder eksempelvis tilfælde, hvor en udlænding har be-
gået et strafbart forhold, der er af en sådan grovhed, at det i sig selv vil medføre udvisning,
eller tilfælde, hvor det nye strafbare forhold sammenholdt med tidligere strafbare forhold fø-
rer til, at den pågældende udvises.

En betinget udvisning vil skulle udløses i tilfælde, hvor det nye strafbare forhold ikke er af en
sådan karakter, at det efter de gældende udvisningsregler og praksis i sig selv ville medføre
udvisning, men hvor den betingede udvisning kombineret med ny kriminalitet af en vis grov-
hed begået inden for en prøvetid medfører udvisning. En betinget udvisning skal efter ar-
bejdsgruppens opfattelse dog ikke udløses, hvis det nye strafbare forhold er af mindre alvor-
lig karakter, og alene takseres til en kortere frihedsstraf.

Retsvirkningen af betinget udvisning fremgår af den foreslåede § 24 b, stk. 3, hvorefter en
udlænding, der er idømt betinget udvisning efter stk. 1, kan udvises, hvis den pågældende i
prøvetiden for den betingede udvisning begår nyt strafbart forhold, som kan give anledning til
udvisning efter §§ 22-24, og der inden prøvetidens udløb foretages rettergangsskridt, med-
mindre en afgørelse om udvisning må antages at virke særlig belastende, jf. § 26, stk. 1.

En ordning af denne karakter vil dermed udgøre en skærpelse af udvisningsområdet.

Integrationsministeriet finder, at den foreslåede ordning kan illustreres ved nedenstående
eksempler, idet ministeriet finder, at det kan give anledning til tvivl, om udlændingen i de to
nævnte eksempler i dag ville blive udvist ved den seneste dom:

En udlænding er kommet til Danmark alene som 20-årig og er som 26-årig blevet gift med en
person fra sit oprindelsesland, som herefter er kommet her til landet som familiesammenført.
Parret har sammen fået et barn. Udlændingen har siden sin ankomst til Danmark haft en
stabil tilknytning til arbejdsmarkedet. Udlændingen taler og skriver sproget i sit oprindelses-
land, som udlændingen siden sin indrejse i Danmark har besøgt i ferier m.v. Som 30-årig
idømmes udlændingen, der ikke tidligere er straffet, 3 års fængsel for røveri, men udvises
som følge af en vurdering efter udlændingelovens § 26 ikke. Udlændingen idømmes i stedet
en betinget udvisning. I prøvetiden for den betingede udvisning idømmes udlændingen 2 års
ubetinget fængsel i form af en fællesstraf for et mindre alvorligt røveri. Der er ikke sket væ-
sentlige ændringer i udlændingens personlige forhold. Som følge af den betingede udvisning
sammenholdt med det nye strafbare forhold bør udlændingen udvises

En udlænding er kommet til Danmark som 14-årig sammen med sin familie. Udlændingen er
ikke gift og har ingen børn. Udlændingens arbejdsmarkedstilknytning har været beskeden.
Udlændingen behersker sproget i sit oprindelsesland, som han efter sin indrejse i Danmark
har besøgt flere gange. Som 33-årig idømmes udlændingen, der tidligere er straffet flere
gange for blandt andet røveri og mindre alvorlig narkotikakriminalitet, 4 måneders fængsel

for narkotikakriminalitet, men udvises ikke som følge af en vurdering efter udlændingelovens § 26. Udlændingen idømmes i stedet en betinget udvisning. I prøvetiden for den betingede udvisning idømmes udlændingen 5 måneders fængsel for narkotikakriminalitet. Der er ikke sket væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Som følge af den betingede udvisning sammenholdt med det nye strafbare forhold bør udlændingen udvises.

Hvis en udlænding, der er idømt betinget udvisning, i prøvetiden begår nyt strafbart forhold, skal retten foretage en afvejning af forholdene, der taler imod udvisning, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, over for den betingede udvisning sammenholdt med det nye strafbare forhold og herved vurdere, om udlændingen skal udvises.

Det er i den forbindelse hensigten, at en betinget udvisning i prøvetiden skal have den virkning, at en udlænding som udgangspunkt ikke i løbet af prøvetiden for den betingede udvisning kan skabe sig en bedre retsstilling i forhold til den vurdering af udlændingens personlige forhold, der skal foretages efter udlændingelovens § 26.

Hvis udlændingen efter en § 26-vurdering – trods den betingede udvisning – ikke udvises, skal retten tage stilling til, om den betingede udvisning skal opretholdes, om den betingede udvisning skal ophæves, eller om der skal fastsættes en ny betinget udvisning.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 24 b, stk. 2, skal der ved betinget udvisning fastsættes en prøvetid. Prøvetiden beregnes fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse, og udløber 2 år efter tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring eller fra ophør af ophold i en sikret afdeling på en døgninstitution for børn og unge. Er betinget udvisning sket ved betinget dom om frihedsberøvelse eller dom til ambulans behandling med mulighed for frihedsberøvelse, udløber prøvetiden 2 år efter tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, 2 år efter dommens forkyndelse.

For at en betinget udvisning kan få retsvirkning, skal der inden prøvetidens udløb være foretaget rettergangsskridt, hvorved udlændingen sigtes for et nyt strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24, jf. herved den foreslåede bestemmelse i § 24 b, stk. 3.

Findes en udlænding, som er udvist betinget, skyldig i et forhold begået inden denne dom, og bliver der tale om at idømme en tillægsstraf, jf. straffelovens § 89, kan den betingede udvisning vurderes på ny med den virkning, at den betingede udvisning opretholdes, at udlændingen i stedet udvises, eller at der i stedet fastsættes en ny betinget udvisning.

Ved prøvetidens udløb bortfalder den betingede udvisning.

Det strafbare forhold, der ligger til grund for den betingede udvisning, kan dog også efter prøvetidens udløb tillægges betydning. Tidligere domme for strafbare forhold tillægges således efter retspraksis betydning i forbindelse med proportionalitetsafvejningen i en senere udvisningssag.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 24 b, stk. 4, skal retten, hvis en udlænding udvises betinget, i forbindelse med dommens afsigelse vejlede udlændingen om betydningen heraf.

Den kriminalpræventive virkning af betinget udvisning forudsætter, at den kriminelle og dens familie har fuld klarhed over betydningen af betinget udvisning og de mulige konsekvenser af ny kriminalitet i prøvetiden.

Med bestemmelsen skabes der udtrykkelig hjemmel for retten til i forbindelse med en afgørelse om betinget udvisning at vejlede den kriminelle om betydningen heraf. Det bør af retsbogen fremgå, at udlændingen mundtligt er blevet vejledt herom.

Til nr. 8

Religiøse forkyndere og missionærer m.v. kan i dag få inddraget deres opholdstilladelse, hvis de idømmes straf for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 om forbrydelser mod statens sikkerhed og selvstændighed m.v. samt ved overtrædelse af en række andre bestemmelser, herunder straffelovens § 140 om forhånelse af et lovligt bestående religionssamfund og racismebestemmelsen i straffelovens § 266 b.

En sådan dom vil være til hinder for, at udlændingen på ny kan få opholdstilladelse som religiøs forkynder m.v., idet udlændingen må antages at ville udgøre en trussel mod den offentlige trykthed, orden m.v.

Som reglerne er i dag, vil dommen derimod ikke være til hinder for, at den pågældende får opholdstilladelse på andet grundlag, f.eks. som studerende eller som arbejdstager.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 25 c vil en religiøs forkynder m.v. kunne udvises, hvis den pågældende uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b.

Den foreslåede bestemmelse vil få betydning i de tilfælde, hvor en religiøs forkynder m.v. ikke allerede i dag kan udvises som følge af et strafbart forhold. Det betyder, at der i praksis vil være tale om sager, hvor en religiøs forkynder m.v. idømmes bødestraf for nærmere angivne straffelovsovertrædelser, herunder straffelovens kap. 12 og 13, § 140 om forhånelse af et lovligt bestående religionssamfund og racismebestemmelsen i § 266 b. En ny særlig udvisningsregel vil således betyde, at også bødestraf vil være til hinder for at opnå ny opholdstilladelse på andet grundlag, så længe det i forbindelse med udvisningen fastsatte indrejseforbud gælder.

Udlændingelovens § 26, stk. 1, hvorefter der ved afgørelser om udvisning skal tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, bl.a. på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund og udlændingens personlige forhold i øvrigt, finder også anvendelse i forbindelse med den foreslåede bestemmelse i § 25 c.

Den foreslåede bestemmelse vil endvidere indebære, at det i praksis næppe længere vil være relevant at inddrage efter § 19, stk. 5. Anvendelse af § 19, stk. 5, kan dog komme på tale i de tilfælde, hvor hensynene i udlændingelovens § 26 betyder, at det vil være uproportionalt at udvise med indrejseforbud, men hvor de samme hensyn ikke vil være til hinder for inddragelse.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 4.

Til nr. 9

Efter den foreslåede bestemmelse i § 26, stk. 2, skal en udlænding udvises efter § 22, nr. 4-7, og § 25, medmindre de i stk. 1 nævnte forhold taler afgørende derimod.

Med den foreslåede ændring fremhæves det, at der ved dom for kriminalitet omfattet af den særlige udvisningsadgang, jf. § 22, nr. 4-7, eller hvis en udlænding må anses for en fare for statens sikkerhed eller for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, jf. § 25, skal ske udvisning, medmindre de forhold, der taler imod udvisning, jf. § 26, stk. 1, taler afgørende derimod.

Til nr. 10

En afgørelse, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud), jf. udlændingelovens § 32, stk. 1.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 32, stk. 2, nr. 4, meddeles indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 for bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 og 6 måneder, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, medmindre der alene findes grundlag for at meddele indrejseforbud for 10 år.

Forslaget indebærer, at meddelelse af indrejseforbud for bestandig ikke længere altid forudsætter en fængselsstraf på 2 år, men alene en fængselsstraf på 1 år og 6 måneder. Samtidig gives der mulighed for at fastsætte et indrejseforbud på 10 år, hvis der alene findes grundlag herfor.

Muligheden for at fastsætte et indrejseforbud på 10 år skal alene udnyttes, hvis et indrejseforbud for bestandig vil indebære, at udvisning vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Til nr. 11

Med den foreslåede bestemmelse i § 32, stk. 3, meddeles indrejseforbud – udover som allerede gældende ved udvisning efter § 22, nr. 4-7 – ved udvisning ved dom af en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste seks måneder, for mindst 5 år.

Forslaget indebærer, at meddelelse af indrejseforbud i forbindelse med udvisning ved dom af en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste seks måneder, ikke længere følger det almindelige system i udlændingelovens § 32, stk. 2, hvorefter længden af indrejseforbud afhænger af den konkret forskyldte straf. I stedet meddeles indrejseforbud altid for mindst 5 år.

Til nr. 12

En afgørelse, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1.

Længden af indrejseforbud i forbindelse med udvisning ved dom varierer fra tre år til bestandig og fastsættes ud fra grovheden af den forbrydelse, der begrundet udvisningen.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 32, stk. 4, 3. pkt., meddeles indrejseforbud i forbindelse med den foreslåede bestemmelse i § 25 c for 3 år.

Til nr. 13

I den foreslåede bestemmelse i § 33, stk. 1, er det præciseret, at der ved en afgørelse om udvisning efter udlændingelovens § 25 skal fastsættes en udrejsefrist. I lovbemærkningerne til lov nr. 362 af 6. juni 2002 (Lovforslag nr. L 32) om ændring af udlændingeloven (Initiativer mod terrorisme m.v.) er anført, at Udlændingestyrelsen fastsætter udrejsefristen til straks i afgørelser om udvisning efter udlændingelovens § 25. Endvidere er anført, at påklage til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration ikke har opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvorfor afgørelser om udvisning efter udlændingelovens § 25 kan fuldbyrdes straks.

Den foreslåede bestemmelse er således en præcisering af, at Udlændingestyrelsen ved en afgørelse om udvisning efter udlændingelovens § 25 skal fastsætte en udrejsefrist.

Til nr. 14

Ændringen er en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 8.

Til nr. 15

Med den foreslåede ændring af § 49, stk. 1, afgøres det – når en udlænding dømmes for strafbart forhold – efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises betinget efter § 24 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, eller udvises efter § 25 c, jf. lovforslagets § 1, nr. 8.

Strafferetsplejens regler finder anvendelse.

Til nr. 16

Ændringen er en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 12.

Til nr. 17

Ændringen er en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 7 og 8.

Til nr. 18 og 19

Med den foreslåede bestemmelse i § 58 g, nr. 1, indberetter Rigspolitichefen en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til Schengeninformationssystemet, hvis udlændingen er udvist af landet i medfør af §§ 22-24 og meddelt indrejseforbud for mindst 5 år.

Forslaget indebærer, at indberetning af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og som er udvist efter § 24, nr. 2, ikke længere er betinget af, at udlændingen er idømt ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

En sådan udlænding kan efter bestemmelsen indberettes som uønsket til Schengeninformationssystemet, hvis den pågældende er udvist med indrejseforbud for mindst fem år.

Efter Schengenkonventionens artikel 96 optages oplysninger om uønskede udlændinge i Schengeninformationssystemet på grundlag af nationale indberetninger, som er en følge af afgørelser truffet af de kompetente administrative eller retlige myndigheder under overholdelse af de nationale retsplejeregler. Disse afgørelser kan bygge på, at den pågældende udlændings tilstedeværelse i landet formodes at udgøre en trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed eller for den nationale sikkerhed. Dette gælder i særdeleshed, når en udlænding er blevet idømt en frihedsstraf af en varighed på mindst et år på grund af en strafbar handling, når der er begrundet mistanke om, at en udlænding har begået alvorlige strafbare handlinger, herunder handlinger som nævnt i artikel 71 (narkotikakriminalitet), eller når der foreligger konkrete indicier, der lader formode, at den pågældende har til hensigt at begå sådanne handlinger på en kontraherende parts område.

Det fremgår endvidere af Schengenkonventionens artikel 96, at disse afgørelser ligeledes kan bygge på, at den pågældende udlænding tidligere er blevet udsendt, afvist eller udvist, når disse foranstaltninger ikke er blevet udskudt eller suspenderet, og de indebærer eller er ledsaget af et indrejseforbud eller eventuelt et forbud mod at tage ophold som følge af en overtrædelse af de nationale bestemmelser om udlændinges indrejse eller ophold.

Artikel 96 opstiller således nogle retningslinjer for fastlæggelsen af kriterierne for indberetning til Schengeninformationssystemet, men er samtidig en skønsmæssig bestemmelse, der overlader den endelige fastlæggelse af kriterierne for indberetning til Schengeninformationssystemet til de nationale myndigheder.

Det er Integrationsministeriets opfattelse, at Schengenkonventionens artikel 96 indeholder hjemmel til at registrere en udlænding i systemet, hvis den pågældende er blevet udvist med indrejseforbud som følge af strafbart forhold uanset længden af denne idømte straf.

Til § 2

Det foreslås i § 2, at loven træder i kraft den 1. maj 2006 og finder anvendelse for lovovertrædelser begået efter lovens ikrafttræden. For lovovertrædelser begået før lovens ikrafttræden finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Til § 3

Bestemmelsen fastsætter lovens territoriale gyldighedsområde og indebærer, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland. Loven kan dog ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige grønlandske og færøske forhold tilsiger.

Bilag til forslag til lov om ændring af udlændingeloven

(Betinget udvisning, skærpelse af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud m.v.)

Retspraksis vedrørende afgørelser om udvisning

1. Afgørelser fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

En udvisning må ikke udgøre en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8 om retten til respekt for privat- og familielivet.

Der refereres i det følgende en række domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD), der giver et billede af, hvilke nærmere elementer der indgår i proportionalitetsafvejningen i forbindelse med EMRK artikel 8. Der kan i øvrigt henvises til gennemgangen i Anklagemyndighedens Årsberetning 1998-1999, 2000 og 2001-2002.

1. Udlændingen er født i udvisningslandet eller kommet dertil i barnealder:

Beldjoudi mod Frankrig, Dom af 26. marts 1992 (Krænkelser): Sagen vedrørte en algerisk statsborger K, født i Frankrig i 1950. K's forældre og fire søskende boede i Frankrig. K's forældre havde undladt at afgive erklæring om anerkendelse af fransk statsborgerskab inden 1967, hvor dette var muligt. I 1970 fik K afslag på en ansøgning om statsborgerskab i forbindelse med indgåelse af ægteskab med en fransk statsborger. Parret havde ikke nogen børn. I perioden 1969 til 1978 blev K idømt sammenlagt cirka ti års fængsel for fem forskellige forhold, heriblandt tyveri, voldeligt overfald og våbenbesiddelse. I 1979 blev K udvist af Frankrig under henvisning til, at han udgjorde en trussel mod den offentlige orden. I 1986 blev K for et nyt forhold idømt fængsel i 18 måneder, hvoraf 10 måneder var betinget.

EMD anførte, at K havde været gift i over 20 år, og at samlivet i hele denne periode havde fundet sted i Frankrig, og at de perioder, hvor det midlertidigt havde været afbrudt som følge af K's afsoning af fængselsstraffene, ikke havde ført til ægteskabets opløsning. EMD lagde endvidere vægt på, at K indtil 1963 havde været fransk statsborger og havde mistet dette, da hans forældre havde undladt at afgive erklæring om anerkendelse af dette. EMD erindrede også om, at K dengang var mindreårig, hvorfor han ikke selv havde kunnet afgive denne erklæring, men i 1970 havde indgivet ansøgning om fransk statsborgerskab. K havde endelig tilbragt hele sit liv – over 40 år – i Frankrig, var uddannet i fransk og syntes ikke at kunne arabisk. K syntes ikke at have nogen tilknytning til Algeriet bortset fra statsborgerskabet. K var endelig gift med en fransk statsborger, som måtte formodes at få store vanskeligheder med at tilpasse sig i Algeriet, ligesom der kunne være reelle og juridiske problemer forbundet hermed. EMD fandt på denne baggrund, at en udvisning af K ville være i strid med EMRK artikel 8. (Dissens).

Bouchelkia mod Frankrig, Dom af 29. januar 1997 (Ikke krænkelse): Sagen vedrørte en algerisk statsborger K, som var indrejst i Frankrig i 1972 som 2-årig med sin familie. I 1986 mødte K en fransk kvinde. I 1988 blev K straffet med fængsel i fem år for voldtægt, vold og tyveri, begået da han var 17 år. Den 11. juni 1990 traf indenrigsministeren afgørelse om at udvise K, hvilket blev effektueret den 9. juli 1990. I 1992 indrejste K illegalt i Frankrig, og i 1995 blev K idømt fængsel i fem måneder for et nyt forhold. I 1993 fik K og hans franske kæreste et barn, og i 1996 blev parret gift. K havde alene en onkel i Algeriet.

EMD bemærkede, at K, som var 20 år, enlig og uden børn, da afgørelsen om udvisning blev truffet, havde bevaret forbindelsen til sit oprindelsesland, hvor han havde nære slægtninge. EMD fandt, at udvisningen ikke indebar en krænkelse af EMRK artikel 8 og lagde herved stor vægt på karakteren af den kriminalitet, der gav anledning til udvisningen. Det forhold, at K var 17 år, da han begik voldtægten, ændrede ikke ved alvoren og karakteren af denne forbrydelse. Det forhold, at K efter udvisningen – som illegal immigrant – havde opbygget en familie, medførte endvidere ikke, at afgørelsen om udvisning var unødvendig. (Dissens).

Der kan endvidere henvises til **Nasri mod Frankrig, Dom af 13. juli 1995 (Krænkelser)**, **Mehemi mod Frankrig, Dom af 26. september 1997 (Krænkelser)**, **Baghli mod Frankrig, Dom af 30. november 1999 (Ikke krænkelse)**, **Co-**

retti mod Tyskland, beslutning af 3. maj 2001 (Ikke krænkelse), Yilmaz mod Tyskland, Dom af 17. april 2003 (Krænkelse) og Mokrani mod Frankrig, Dom af 15. juli 2003 (Krænkelse).

2. Udlændingen er gift eller samlever med en person, der bor i opholdslandet:

Nwosu mod Danmark, Beslutning af 10. juli 2001 (Ikke krænkelse): Sagen vedrørte en nigeriansk statsborger K, født i 1959, der var indrejst i Danmark i 1992 som asylansøger. I begyndelsen af 1993 indgik K ægteskab med en dansk statsborger, men ægteskabet varede kun seks måneder. I december 1993 indgik K ægteskab med en anden dansk statsborger. K fik afslag på asyl, men i 1994 fik han opholdstilladelse på baggrund af ægteskabet. K havde ikke nogen børn. K's forældre og to søstre boede i Nigeria, og han havde under opholdet i Danmark besøgt Nigeria tre gange, senest i januar 1998. I juni 1998 blev K idømt fængsel i 3½ år for narkotikakriminalitet og udvist for bestandig. Den 2. november 2000 blev udvisningen effektueret. K gjorde i forbindelse med sagen gældende, at han som følge af den danske dom risikerede fem års fængsel i Nigeria under forhold, der ville være grusomme og inhumane.

EMD udtalte, at den kun i begrænset omfang havde afgjort sager, hvor hovedbarrieren for udvisning var de vanskeligheder, som ægtefæller ville have med at forblive sammen og i særdeleshed som en ægtefælle og/eller børn ville have ved at leve i den udvistes oprindelsesland. Det var derfor nødvendigt at opstille nogle vejledende principper med henblik på at undersøge, om udvisningen var nødvendig i et demokratisk samfund. EMD ville i en sag af denne karakter tage følgende faktorer i betragtning: karakteren og alvoren af den begåede forbrydelse, varigheden af udlændingens ophold i udvisningslandet, tidsrummet, der var forløbet, siden forbrydelsen blev begået og udlændingens adfærd i denne periode, de involverede personers nationalitet, udlændingens familiemæssige situation, herunder ægteskabets varighed, andre faktorer, der udtrykte effektiviteten af parrets familieliv, om ægtefællen kendte til forbrydelsen på det tidspunkt, hvor vedkommende indgik i et familiemæssigt forhold, om der var børn i ægteskabet og i givet fald deres alder samt alvoren af de vanskeligheder, som ægtefællen sandsynligvis ville møde i oprindelseslandet (selvom det faktisk, at en person muligvis vil møde visse vanskeligheder ved at følge sin ægtefælle, ikke i sig selv udelukker en udvisning).

EMD konstaterede, at udvisningen var begrundet i den særlig alvorlige og skadelige karakter af de forbrydelser, som K var fundet skyldig i. Under hensyn til de ødelæggende virkninger, som narkotika påfører folks liv, forstod EMD, hvorfor myndighederne udviser stor fasthed over for dem, der aktivt udspreder denne svøbe. Selv om K ikke tidligere var straffet, påvirkede dette ikke alvoren og grovheden af en sådan forbrydelse.

EMD var enig med de danske myndigheder i, at K havde bevaret stærke bånd til oprindelseslandet, og at K's bånd til Danmark hovedsageligt syntes forbundet til ægteskabet med en dansk statsborger. For så vidt angik spørgsmålet om, hvorvidt K's hustru ville være udelukket fra at følge K til Nigeria, var EMD ikke overbevist om K's argumenter om, at hustruen ikke kunne få opholdstilladelse, når K skulle afsones, idet EMD ikke fandt, at der var beviser i sagen for, at de nigerianske myndigheder var eller ville blive informeret om forbrydelserne begået i Danmark.

EMD fandt herefter, at de danske myndigheder grundigt havde undersøgt og afvejet de relevante interesser og handlede inden for deres skønsmargin. EMD fandt, at indgrebet i K's ret til respekt for privat- og familieliv var understøttet af relevante og tilstrækkelige begrundelser og var proportional efter formålene i artikel 8, stk. 2, samt kunne anses for nødvendige i et demokratisk samfund. Klagen var herefter åbenbart grundløs.

Boultif mod Schweiz, Dom af 2. august 2001 (Krænkelse): Sagen vedrørte en algerisk statsborger K, født i 1967, der i 1992 var indrejst i Schweiz. K havde forinden boet syv år i Italien. I 1994 blev K dømt for ulovlig besiddelse af våben, og i 1995 blev K idømt 1½ års betinget fængsel for røveri og hærværk, hvilken straf i 1997 af appelretten blev forhøjet til to års ubetinget fængsel. I 1998 afviste myndighederne at forny K's opholdstilladelse, og i 1999 blev K meddelt indrejseforbud på ubestemt tid. K var gift med en schweizisk statsborger.

EMD konstaterede, at K's forbrydelse var alvorlig. K havde dog ikke siden begået kriminalitet. Endvidere havde K efterfølgende blandt andet taget en uddannelse og arbejdet, og K var blevet løsladt før tid. EMD fandt på denne baggrund, at K alene udgjorde en meget begrænset fare for den offentlige orden, da myndighederne traf afgørelse om ikke at forny K's opholdstilladelse.

EMD bemærkede endvidere, at K's ægtefælle ingen bånd havde til Algeriet, og at hun ikke talte arabisk. Under sådanne forhold fandt EMD, at man ikke kunne forvente at ægtefællen fulgte med K til Algeriet. Det var endvidere ikke godtgjort, at K og ægtefællen kunne få opholdstilladelse i Italien. EMD fandt, at K var udsat for en alvorlig forhindring for at etablere et familieliv, da det ville være næsten umuligt for K at have et familieliv uden for Schweiz.

EMD fandt, at indgrebet ikke var proportionalt med de legitime mål, og at konventionens artikel 8 var krænket.

Amrollahi mod Danmark, Dom af 11. juli 2002 (Krænkelse): Sagen vedrørte en iransk statsborger K, født i 1966, der i 1989 var indrejst i Danmark og havde søgt asyl. I 1990 fik K opholdstilladelse som flygtning, og i 1994 fik K

tidsubegrænset opholdstilladelse. I 1992 mødte K en dansk kvinde. Parret fik i 1996 et barn, blev gift i 1997 og fik endnu et barn i 2001. K's ægtefælle havde endvidere fra et tidligere forhold et barn, født i 1989, som boede sammen med K og K's ægtefælle. K havde indtil 1996 et pizzeria. I 1997 blev K idømt tre års fængsel for narkotikakriminalitet og udvist for bestandig. I september 1998 fandt byretten, at der ikke var grundlag for at ophæve udvisningen, jf. udlændingelovens § 50. I oktober 1998 stadfæstede landsretten denne afgørelse. I 1999 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at K ikke ville risikere forfølgelse i Iran. I januar 2000 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. K begærede herefter udvisningsspørgsmålet prøvet på ny efter udlændingelovens § 50. I februar 2000 omgjorde byretten afgørelsen om udvisning, jf. udlændingelovens § 50. Imidlertid omgjorde landsretten denne afgørelse i marts 2000 under henvisning til, at der alene er én prøvelsesmulighed efter udlændingelovens § 50. I september 2000 stadfæstede Højesteret landsrettens afgørelse.

EMD fandt, at udvisningen var baseret på en alvorlig forbrydelse. Der kunne ikke ses bort fra alvoren af en sådan forbrydelse, heller ikke selvom K ikke tidligere var straffet.

EMD konstaterede, at K havde forladt Iran i 1987 som 21-årig, at hans modersmål var farsi, og at han havde modtaget al skoleundervisning i Iran. K havde derfor utvivlsomt tilknytning til Iran. EMD fandt dog, at der ikke var noget, der tydede på, at K havde bevaret en stærk tilknytning til Iran, navnlig fordi K havde mistet kontakten med sin familie dér i 1987.

For så vidt angik K's tilknytning til Danmark var denne hovedsagligt forbundet med hans ægtefælle, børn og steddatter, som alle var danske statsborgere. K og hans ægtefælle var blevet gift i 1997, en uge før K's dom, men da parret havde indledt deres forhold i 1992, var EMD ikke i tvivl om forholdets effektivitet. K havde derfor stærke bånd til Danmark.

EMD konstaterede, at K's ægtefælle var dansk statsborger, at hun aldrig havde været i Iran, at hun ikke talte farsi, og at hun ikke var muslim. K's ægtefælle havde ikke nogen tilknytning til Iran, bortset fra at hun var gift med en iransk mand. Under disse omstændigheder accepterede EMD, at selv hvis det ikke ville være umuligt for K's ægtefælle og børn at bo i Iran, så ville det ikke desto mindre skabe dem åbenbare og alvorlige vanskeligheder. Hertil kom, at K's steddatter nægtede at flytte til Iran. Under disse omstændigheder fandt EMD, at K's ægtefælle ikke kunne forventes at følge med K til Iran. Der forelå endvidere ikke oplysninger om, at K og hans ægtefælle kunne tage ophold i Tyrkiet eller Grækenland eller i noget andet land end Iran. Som følge af udvisningen af K for bestandig ville familien således blive adskilt, da det de facto ville være umuligt for familien at fortsætte familielivet udenfor Danmark.

EMD fandt på denne baggrund, at en udvisning af K ville være uproportional med de forfulgte mål, og at gennemførelsen af udvisningen derfor ville være i strid med EMRK artikel 8.

Der kan endvidere henvises til **Öztürk mod Norge**, Beslutning af 21. marts 2000 (ikke krænkelse), **Aftab mod Norge**, Beslutning af 4. maj 2000 (ikke krænkelse), **Caglar mod Tyskland**, Beslutning af 7. december 2000 (ikke krænkelse), og **Üner mod Nederlandene**, Dom af 5. juli 2005 (ikke krænkelse – se nedenfor).

3. Udlændingen har mindreårige børn, der bor i opholdslandet:

Mehemi mod Frankrig, Dom af 26. september 1997 (Krænkelse): Sagen vedrørte en algerisk statsborger K, der var født i Frankrig i 1962. K havde tre børn, født i 1982, 1983 og 1984, som var franske statsborgere. I 1986 blev K gift med bømenes moder, der var italiensk statsborger. I 1991 blev K straffet med fængsel i seks år for narkotikakriminalitet og udvist for bestandig. I 1995 blev afgørelsen om udvisning fuldbyrdet.

EMD bemærkede, at K var født i Frankrig, havde modtaget al sin skoleundervisning dér og boet dér til sit 33. år. K's forældre og fire søskende boede i Frankrig, ligesom K's hustru og tre mindreårige børn, der var født i Frankrig og var franske statsborgere. Det var endvidere ikke fastslået, at K havde anden tilknytning til Algeriet end sit statsborgerskab. K havde derimod før udvisningen foretaget flere rejser til Marokko. På den anden side anerkendte EMD, at myndighedene viser stor fasthed over for de, der aktivt medvirker til spredning af narkotika, og det forhold, at K i forening med andre importerede store kvanta hash vejede tungt. Ikke desto mindre ville K's manglende tilknytning til Algeriet, styrken af hans tilknytning til Frankrig og frem for alt, at udvisningen for bestandig ville skille ham fra sine mindreårige børn og hustru gøre denne uproportional. EMD fandt, at en udvisning var en krænkelse af artikel 8.

Antate mod Frankrig, Beslutning af 11. juni 2002 (Ikke krænkelse): Sagen vedrørte en marokkansk statsborger K, født i 1964, der i 1975 var indrejst i Frankrig med sin familie. K fik tre børn med en fransk kvinde med hvem han samlevede indtil omkring 1993. K anerkendte faderskabet til to af børnene, der var født i 1985 og 1988. I perioden 1986 til 1991 blev K straffet flere gange for blandt andet vold og tyveri og idømt sammenlagt knap tre års fængsel. I 1993 blev K udvist af Frankrig.

EMD konstaterede, at de særlige bånd til værtslandet – om end i mindre grad – eksisterede for K, der var indrejst i en alder af 11 år. Selv om K havde forholdsvis betydelige bånd til sit fødeland, hvor han havde tilbragt sin barndom og gennemført en del af sin skolegang, havde han talrige navnlig sociale bånd til Frankrig, hvor han havde tilbragt sin ungdom, havde afsluttet sin skolegang og været i arbejde. EMD konstaterede i øvrigt, at K's centrale familiemæssige bånd var knyttet til Frankrig, hvor han havde sine forældre og fire søskende, og hvor han havde skabt en familie. Selv om K ikke havde forbindelse til sin samlever, syntes han før udrejsen at have haft kontakt til sine børn, selv om der var en geografisk afstand mellem forældrene. EMD var opmærksom på, at det var vanskeligt, for ikke at sige umuligt, for K at opretholde forbindelsen til sine børn.

EMD lagde vægt på karakteren af den pådømte kriminalitet. Selv om straffen i dommen af 1991 (2 års fængsel for voldelig blufærdighedskrænkelser og tyveri) ikke var særlig alvorlig, var karakteren af forbrydelsen som fremhævet af retten alvorlig. Myndighederne havde derfor grund til at overveje udvisning af K, som også tidligere var straffet tre gange, herunder med en fængselsdom på seks måneder for vold og tyveri. EMD fandt herefter, at udvisningsbeslutningen ikke var uproportional med de forfulgte mål og afviste klagen som åbenbart grundløs.

4. Udlændingen er mindreårig eller ung:

Jakupovic mod Østrig, Dom af 6. februar 2003 (Krænkelser): Sagen vedrørte en bosnisk-hercegovinsk statsborger K, født i 1979, der indrejste i Østrig sammen med sin broder i 1991 med henblik på familiesammenføring med sin moder. I august 1995 blev K idømt fem måneders betinget fængsel for indbrudstyveri. I september 1995 blev K udvist af Østrig med indrejseforbud for ti år. I februar 1996 blev K idømt ti ugers betinget fængsel for indbrudstyveri. I april 1997 blev afgørelsen om udvisning effektueret.

EMD konstaterede, at K på tidspunktet for udvisningen ikke havde opholdt sig i Østrig i lang tid - alene fire år. Endvidere var K's situation ikke sammenlignelig med en andengenerationsindvandrers situation, idet K var indrejst i Østrig i en alder af 11 år og havde gået i skole i sit oprindelsesland, hvorfor K måtte have været vel bekendt med dets sprog og kultur. Imidlertid forstyrrede indrejseforbudet K's privat- og familielever: K var indrejst i Østrig sammen med sin broder for at bo hos deres moder og hendes nye familie, og K havde tilsyneladende ikke nogen slægtinge i Bosnien. K's fader var i Bosnien, men K hævdede, at han sidst havde set sin fader i 1988, og at faderen havde været savnet, siden krigen sluttede i Bosnien.

EMD fandt, at der måtte foreligge meget tungtvejende grunde til at retfærdiggøre udvisning af en ung person (16 år) alene til et land, som for nylig havde oplevet en periode med krig og forringede levevilkår, og uden bevis på at tætte slægtinge boede dér.

EMD bemærkede endvidere, at selvom alvoren af den begåede kriminalitet ikke skulle undervurderes, kunne denne ikke sammenlignes med en domfældelse for en voldshandling, og der var ikke nogen antydning af, at sådanne sigtelser nogensinde skulle have været rejst over for K.

EMD fandt ikke, at det af K oplyste om, at han var forlovet med en kvinde i Østrig, som havde født hans barn i 1998, var et tungtvejende element, der skulle tages i betragtning, idet K ikke havde anført, at han havde påbegyndt dette forhold før september 1995, hvor han var meddelt indrejseforbud, og at K efter dette tidspunkt måtte være klar over, at hans ophold i Østrig var ulovligt.

På baggrund af en samlet vurdering fandt EMD, at indgrebet var uproportionalt med de forfulgte formål, og at myndighederne havde krænket artikel 8. (Dissens).

5. Tidligere straffe samt påstande om udvisning:

Adam mod Tyskland, beslutning 4. oktober 2001 (Ikke krænkelser): Sagen vedrørte en tyrkisk statsborger K, født i 1973, der i en alder af fem år var indrejst i Tyskland med sin familie. I 1988 blev K anbragt på ungdomshjem efter at have begået flere kriminelle forhold som mindreårig. I 1989 meddelte Udlændingemyndighederne K en skriftlig advarsel om, at han risikerede at blive udvist på grund af sin kriminelle adfærd. I 1989-1997 blev K straffet gentagne gange for blandt andet berigelseskriminalitet. K blev herunder på ny advaret om, at han i gentagelsesstilfælde ville risikere udvisning. I 1996 blev K idømt fængsel i et år for tyveri, og i 1998 traf myndighederne beslutning om at udvise K.

EMD fandt, at udvisningsbeslutningen ikke kunne anses for uproportional med de forfulgte legitime formål. Efter EMD's opfattelse var det afgørende element i proportionalitetsafvejningen alvoren af de lovovertrædelser, som K havde begået i en sammenhængende periode fra 1989 til 1996 trods talrige advarsler fra udlændingemyndighederne om ophævelse af opholdstilladelsen, og kriminalitetens grovhed var blevet påvist gennem den samlede straf af fængsel i 3½ år, som K var blevet idømt.

Bairouk mod Frankrig, beslutning 26. februar 2002 (Ikke krænkelse): Sagen vedrørte en marokkansk statsborger, født i 1968, der i en alder af to år var indrejst i Frankrig med sin familie. I 1990-1996 blev K straffet gentagne gange for blandt andet tyveri og narkotikakriminalitet. I 1991 var K blevet udvist for bestandig, men i 1992 ændrede appelretten denne afgørelse. I 1996 traf indenrigsministeren beslutning om udvisning. Denne udvisningsbeslutning blev ophævet af den administrative domstol i 1997, men godkendt af appelretten i 1998. K var ugift og havde ikke børn.

EMD fandt, at udvisningsbeslutningen måtte anses for nødvendig i et demokratisk samfund. Efter EMD's opfattelse var det afgørende element i proportionalitetsafvejningen karakteren, alvoren og antallet af lovovertrædelser, som udvisningsafgørelsen var begrundet i. EMD konstaterede, at på det tidspunkt, hvor afgørelsen blev truffet, var K dømt seks gange i træk i perioden 1989-1996 og idømt fængselsstraffe mellem fire måneder og 3½ år, der samlet udgjorde seks år og otte måneder. Selv om nogle af domfældelserne ikke var så alvorlige, havde K recidiveret på trods af udvisningsafgørelsen i 1991, der dog var blevet ændret i 1992. EMD gentog sin forståelse for myndighedernes faste reaktion over for de, der udspreder narkotika. De gentagne forbrydelser udgjorde på denne baggrund en fare for den offentlige orden og sikkerhed.

Der kan endvidere henvises til **Boughanemi mod Frankrig, Dom af 24. april 1996 (Ikke krænkelse)**, **Coretti mod Tyskland beslutning af 3. maj 2001 (Ikke krænkelse)**, **Benhebba mod Frankrig, Dom af 10. juli 2003 (Ikke krænkelse)** og **Yilmaz mod Tyskland, Dom af 17. april 2003 (Krænkelse)**.

6. Indrejseforbuddets længde:

Radovanovic mod Østrig, Dom af 22. april 2004 (Udvisning for bestandig uproportional): Sagen vedrørte en serbisk-montenegrinsk statsborger K, født i Østrig i 1979, der efter syv måneders ophold i Østrig blev flyttet til sine bedsteforældre i Serbien og Montenegro. I 1989 indrejste K på ny i Østrig for igen at bo hos sine forældre. I juli 1997 blev K idømt 30 måneders fængsel, heraf 24 måneders betinget fængsel, for røveri og indbrudstyveri. I september 1997 blev K udvist for bestandig. K var ugift og havde ikke nogen børn.

EMD konstaterede, at K ikke var andengenerationsindvandrer, idet han – trods sin fødsel i Østrig – ikke havde levet permanent i Østrig, før han blev ti år. På grund af K's unge alder på indrejsetidspunktet ville EMD ikke desto mindre vurdere nødvendigheden af indgrebet ved at anvende de samme kriterier som normalt anvendes i sager med andengenerationsindvandrere, der endnu ikke har stiftet egen familie i opholdsstaten. Disse kriterier var karakteren og grovheden af den begåede kriminalitet samt længden af udlændingens ophold i opholdsstaten. Endvidere ville K's familiebånd og sociale bånd til opholdsstaten blive taget i betragtning.

EMD lagde vægt på, at K – selvom han var fundet skyldig i røveri – alene var idømt seks måneders ubetinget fængsel og 24 måneders betinget fængsel. Uden at ignorere den alvorlige karakter af den begåede kriminalitet bemærkede EMD, at K var mindreårig, da han begik forholdene, at K ikke tidligere var straffet, og at hovedparten af den relative høje straf var betinget. EMD var derfor ikke overbevist om, at K udgjorde en sådan fare for den offentlige orden som nødvendiggjorde den konkrete sanktion.

Under hensyn til at K var født i Østrig, hvor K senere afsluttede sin uddannelse og erhvervspraktik, mens han boede hos sin familie, at K's familie havde boet i Østrig i en lang periode, at K havde tidsbegrænset opholdstilladelse, da han begik kriminaliteten, og at K efter sine bedsteforældres død ikke længere havde slægtinge i Serbien og Montenegro, fandt EMD, at K's familiebånd og sociale bånd var meget stærkere til Østrig end til Serbien og Montenegro.

EMD fandt på denne baggrund, at det meddelte indrejseforbud for bestandig var alt for hård en sanktion. En mindre indgribende sanktion, som f.eks. et tidsbegrænset indrejseforbud, ville have været tilstrækkeligt. EMD fandt således, at myndighedene ved at udvise K for bestandig ikke havde ramt en rimelig balance mellem de involverede interesser, og at indrejseforbudet for bestandig var uproportionalt med de forfulgte mål.

Üner mod Nederlandene, Dom af 5. juli 2005 (Ikke krænkelse): Sagen vedrørte en tyrkisk statsborger K, født i 1969, der i 1981 indrejste i Nederlandene som 12-årig sammen med sin moder og to brødre med henblik på familiesammenføring med sin fader. I 1988 fik K tidsbegrænset opholdstilladelse. I 1989 blev K idømt bødestraf for forstyrrelse af freden, og i 1990 blev K idømt en bødestraf og en betinget frihedsstraf på to uger for vold mod offentlig ansat. I 1991 indledte K et forhold til en nederlandsk kvinde, A, og parret flyttede sammen i juni 1991. I 1992 fik parret et barn. I juni 1992 blev K idømt 80 timers samfundstjeneste for vold mod offentlig ansat. I november 1992 flyttede K og A fra hinanden, men parret bevarede en tæt kontakt. I 1994 blev K idømt syv års fængsel for vold med døden til følge. I 1996 fik K og A endnu et barn. I 1997 fik K inddraget sin opholdstilladelse og blev udvist med indrejseforbud for ti år. I januar 1998 blev K løsladt fra fængslet. I februar 1998 afslog domstolene en klage fra K over

afgørelsen om udvisning, hvorefter K blev udsendt til Tyrkiet. Kort efter vendte K tilbage til Nederlandene, hvorefter han i juni 1998 på ny blev udsendt til Tyrkiet. Myndighederne afviste flere gange herefter at omgøre udvisningen.

EMD konstaterede, at de af K begåede forbrydelser (vold med døden til følge) utvivlsomt udgjorde særdeles alvorlige forbrydelser, hvis karakter også var afspejlet i den strenge straf af syv års fængsel. Det var endvidere ikke K's første domfældelse. Selv om K under sin afsoning havde taget forskellige kurser, fandt EMD, at der ikke var oplysninger om K' opførsel efter løsladelsen, der indikerede, at den fare K udgjorde for den offentlige orden og sikkerhed var blevet mindre. Tværtimod var K efter at være blevet udsendt af Nederlandene vendt tilbage dertil og havde således overtrådt immigrationsreglerne.

EMD bemærkede, at da K blev udvist i 1997, havde han boet lovligt i Nederlandene i 16 år, da han i en relativ ung alder (12 år) flyttede dertil sammen med sin moder og broder med henblik på familiesammenføring. K's nære familiemedlemmer havde således også boet i Nederlandene i lang tid. EMD var imidlertid ikke overbevist om, at Tyrkiet, hvor K havde tilbragt de første 12 år af hans liv, var blevet så fremmed for K, at han ikke længere ville kunne bosætte sig dér.

EMD fandt, at der mellem K og A var et tæt forhold, selv om K og A ikke havde samlevet siden 1992. Selv om EMD accepterede, at det ville indebære visse sociale besværligheder for A og børnene, der alle var nederlandske statsborgere, at følge med K til Tyrkiet, fandt EMD ikke, at der var noget der tydede på, at der var uoverstigelige hindringer for A og børnene for at bosætte sig i Tyrkiet.

EMD bemærkede, at K's børn på tidspunktet for udvisningen stadig var meget unge – henholdsvis seks og 1½ år – og derfor i en alder, hvor de kunne tilpasse sig. Kun et af børnene boede med K, og det var for en relativ kort tid, idet K flyttede fra familien i 1992, hvor barnet var seks måneder, og K var indsat fra maj 1993 indtil udvisningen. Hvis A valgte at blive i Nederlandene med børnene, ville splittelsen af familien derfor ikke have samme indvirkning, som hvis de havde boet sammen som en familie i meget længere tid.

EMD tog endvidere i betragtning, at K ikke var udvist for bestandig.

Under disse omstændigheder fandt EMD, at der ikke havde været en krænkelse af EMRK artikel 8. (Dissens).

Der kan endvidere henvises til **Yilmaz mod Tyskland**, Dom af 17. april 2003, og **Benhebba mod Frankrig**, Dom af 10. juli 2003.

2. Domme fra Højesteret og landsretterne

Der refereres i det følgende en række domme fra Højesteret og landsretterne, der kan give et billede af, hvorledes den konkrete afvejning efter udlændingelovens § 26 falder ud ved domstolene. Der kan i øvrigt henvises til gennemgangen i Anklagemyndighedens Årsberetning 1998-1999, 2000 og 2001-2002.

1. Udlændingen er født i Danmark eller kommet hertil i barnealder:

U.2000.1600H "Vollsmose-sagen" (Ikke udvisning): T, der var tidligere straffet, blev idømt tre års fængsel for røverier, jf. straffelovens § 288, stk. 2, jf. stk. 1. T, som var tyrkisk statsborger, var født i Danmark i 1976. T blev under et ferieophold i Tyrkiet i 1993 forlovet med en tyrkisk pige, som han giftede sig med under et nyt ophold i Tyrkiet i 1995. Ægtefællen kom til Danmark i 1997, og i november 1998 fik de en datter. T's ægtefælle ønskede at blive skilt, idet hun havde mødt en anden mand, som hun og datteren nu boede sammen med.

Om udvisningsspørgsmålet udtalte Højesteret: "T er født og opvokset i Danmark, hvor også hans nærmeste familie fortsat bor. Han har fra sit 12. år i næsten seks år været anbragt i familiepleje hos en dansk familie. Han har gennemført et dansk skoleforløb og påbegyndt en erhvervsgrunduddannelse her i landet. T taler, læser og skriver dansk, mens han har vanskeligt ved at læse og skrive tyrkisk og kun taler dagligdags tyrkisk. Han har flere gange - senest i 1996 - været på kortere ferieophold i Tyrkiet. Han har ikke længere nogen forbindelse med familie i Tyrkiet. Højesteret finder på denne baggrund, at T har en så stærk tilknytning til Danmark og en så beskeden tilknytning til Tyrkiet, at en udvisning af ham - uanset grovheden af den kriminalitet, han har begået, og uanset usikkerheden om ægtefællens og fællesbarnets fremtidige opholdssted efter en eventuel skilsmisse - ville være i strid med det krav om proportionalitet, som følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 8. Højesteret finder derfor, at T ikke skal udvises, og stadfæster som følge heraf byrettens dom af 15. juni 1999." T blev således ikke udvist.

U2005.1766H "Curra-sagen" (Udvisning): T1 og T2, der var tyrkiske statsborgere, blev fundet skyldige i bl.a. røverforsøg, grov vold samt manddrab ved knivstik. Disse forhold var begået, mens T1 var 17 år og T2 16 år. T1 blev

idømt fængsel i ti år, og T2 blev idømt fængsel i otte år. Om udvisningsspørgsmålet udtalte Højesterets flertal: "T1 er født i Danmark, mens T2 kom til Danmark som 3-årig. De har begge haft deres opvækst og skolegang her i landet, hvor også deres forældre og søskende bor. De har således en stærk tilknytning til det danske samfund og til herboende personer. De har dog samtidig en ikke uvæsentlig tilknytning til Tyrkiet og tyrkisk kultur. De taler tyrkisk og har ca. hvert andet år været på besøg i Tyrkiet, hvor de har en stor familie. De er begge straffet tidligere og er nu idømt langvarige fængselsstraffe for bl.a. drab, forsøg på røveri samt grov vold. Efter en samlet afvejning tiltræder vi, at forhold som nævnt i udlændingelovens § 26, stk. 1, under disse omstændigheder ikke taler afgørende imod udvisning, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2, og at udvisning heller ikke kan anses for stridende mod art. 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskommission." T1 og T2 blev udvist for bestandig.

Der kan endvidere henvises til U.1999.271H, U.2000.820H, U.2001.856H, U.2003.1040H og U.2004.2756H.

2. Udlændingen er gift eller samlever med en herboende:

U.2000.2411H (Ikke udvisning): T, der var nigeriansk statsborger og på gemningstidspunktet 29 år, blev idømt seks måneders fængsel for kønslig omgængelse med sin danske ægtefælles to drenge på tre og fire år, jf. straffelovens § 225, jf. § 222, stk. 2, og § 224, stk. 1. T var indrejst i Danmark i 1996 og havde siden 1997 været gift med sin nuværende danske ægtefælle. Ægtefællen var gravid med parrets fællesbarn. Ægtefællens særbørn, som T havde misbrugt seksuelt, var i familiepleje med ugentlig samværsret. Højesteret fandt, at der som følge af T's ægteskab med en ægtefælle, der ikke ville kunne klare sig i Nigeria, ikke var fuldt tilstrækkeligt grundlag for at udvise T.

U.2001.1082H (Ikke udvisning): T, der var tyrkisk statsborger og på gemningstidspunktet 37 år, blev af landsretten idømt hæfte i 14 dage for trussel mod offentlig ansat, jf. straffelovens § 119, stk. 1. Landsretten udviste endvidere T med indrejseforbud for tre år og udtalte i den forbindelse: "Tiltalte, der er 38 år gammel, indrejste i Danmark den 9. november 1998 og søgte om asyl. Under asylsagens behandling har han haft ret til at opholde sig her i landet, men har ikke haft lovligt ophold i udlændingelovens forstand. Tiltalte blev gift med K i november 1999 og har boet sammen med hende siden. Den 24. august 2000 blev tiltalte meddelt opholdstilladelse på grundlag af ægteskabet. Tiltalte har bortset fra sin ægtefælle ikke familie i Danmark, og han har 3 børn i Tyrkiet, hvor han efter det oplyste har boet, indtil han indrejste her i landet. Efter en samlet vurdering af den tid, tiltalte har opholdt sig her i landet, sammenholdt med hans tilknytning til Danmark og Tyrkiet, findes de hensyn, der er nævnt i udlændingelovens § 26, stk. 1, ikke afgørende at tale mod udvisning, ligesom proportionalitetsbetragtninger under de foreliggende omstændigheder ikke kan føre til, at udvisning ikke skal finde sted." Højesteret ændrede landsrettens dom, således at straffen blev gjort betinget. Højesteret frifandt endvidere T for udvisningspåstanden, idet Højesteret udtalte, at "under hensyn til tiltaltes ægteskab med en dansk kvinde, bør tiltalte ikke udvises i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, jf. herved § 26, stk. 1."

U.2001.1334H (Udvisning): T1 blev idømt otte års fængsel for narkotikakriminalitet. T1, der var født i Tyrkiet i 1970, havde to herboende mindreårige børn med en tidligere ægtefælle og samlevede nu med en herboende kvinde, der ligeledes havde to børn. T3 blev idømt fire års fængsel for narkotikakriminalitet. T3 var født i Tyrkiet i 1970. T6 blev idømt syv års fængsel for narkotikakriminalitet. T6 var født i Tyrkiet i 1972.

Om udvisningsspørgsmålet vedrørende T1, T3 og T6 udtalte Højesteret:

"Tiltalte T1 kom i 1977 som 7-årig til Danmark, hvor han har haft hele sin skolegang og videregående uddannelse, og hvor hans nærmeste familie, herunder hans 2 mindreårige børn, bor. Han har derfor en så stærk tilknytning her til landet, at der som anført i Højesterets dom af 26. januar 2001 må stilles meget strenge krav - afhængig af tilknytningen til det oprindelige hjemland - til den kriminalitet, som kan føre til udvisning. Tiltalte, som behersker det tyrkiske sprog, har gennem de senere års mange rejser til Tyrkiet opbygget en selvstændig tilknytning til Tyrkiet. Omstændighederne i forbindelse med hans forsøg på indsmugling af meget betydelige mængder heroin fra Tyrkiet understreger hans forbindelse til Tyrkiet. Uanset tiltaltes stærke tilknytning til Danmark tiltræder Højesteret, at det efter karakteren, omfanget og grovheden af tiltaltes kriminalitet af præventive grunde må anses for samfundsmæssigt nødvendigt, at tiltalte - der som anført har en ikke ubetydelig tilknytning til Tyrkiet - udvises.

Tiltalte T3 kom til Danmark som 21-årig i 1991. Han er født og opvokset i Tyrkiet, hvor hans forældre og nogle af hans søskende bor. Han har et mindreårigt barn med en kvinde, som er dansk statsborger, og som han under sagen er blevet gift med og nu venter yderligere et barn med. Uanset tiltaltes familiemæssige tilknytning til Danmark tiltræder Højesteret, at tiltalte - som har bevaret en betydelig tilknytning til Tyrkiet - efter den begåede kriminalitets karakter og grovhed udvises.

Tiltalte T6 kom til Danmark som 24-årig i 1996. Han er født og opvokset i Tyrkiet, hvor hans forældre og nogle af hans søskende fortsat bor. Han har 2 mindreårige børn med en dansk kvinde, som han under sagen er blevet gift

med. Uanset denne familiemæssige tilknytning til Danmark tiltræder Højesteret, at tiltalte som har bevaret en betydelig tilknytning til Tyrkiet - efter den begåede kriminalitets karakter og grovhed udvises."

T1, T3 og T6 blev således udvist for bestandig.

U.2002.736H (Ikke udvisning af T1 og T2, udvisning af T3): T1, der var født i 1950, T2, der var født i 1952 og T3, der var født i 1970, blev idømt hhv. fængsel i syv, otte og otte år for narkotikakriminalitet.

T3 var indrejst i Danmark i 1991 som 21-årig. T3's ægtefælle, med hvem T3 havde været gift siden 1988, havde boet i Danmark i cirka 14 år. T3 og ægtefællen havde tre mindreårige børn. T3 havde i perioden 1996-97 arbejde som rengøringsassistent, men havde i øvrigt aldrig haft arbejde. T3 blev udvist med indrejseforbud for bestandig. Højesteret udtalte i den forbindelse: "Tiltalte T3 kom til Danmark i 1991 som 21-årig og havde på gemingstidspunktet boet i Danmark i 8 år. Selvom hensynet til T3's ægtefælle og parrets mindreårige børn taler mod udvisning, tiltræder Højesteret efter karakteren og grovheden af den begåede kriminalitet, at denne tiltalte udvises med indrejseforbud for bestandig".

T1 og T2 blev frifundet for påstand om udvisning. Højesterets flertal (tre dommere) udtalte i den forbindelse: "Tiltalte T1 kom til Danmark i 1968 som 17-årig og havde på gemingstidspunktet boet i Danmark i knap 32 år, medens tiltalte T2 kom til Danmark i 1973 som 21-årig og havde boet i Danmark i 26 år. For begge disse tiltalte gælder, at de har ægtefælle og voksne børn i Danmark, at de må anses for integrerede i det danske samfund, idet de til stadighed har haft arbejde og behersker det danske sprog, og at deres aktuelle tilknytning til hjemlandet Makedonien er beskeden. På denne baggrund tiltræder vi, at der for disse tiltaltes vedkommende foreligger så afgørende hensyn, som taler mod udvisning, at udvisning bør undlades trods karakteren og grovheden af den begåede kriminalitet, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. stk. 1.

Om udvisning af T1 og T2 udtalte Højesterets mindretal (to dommere): "De tiltalte T1 og T2 har begge af de af flertallet nævnte grunde en meget stærk tilknytning til Danmark. Der må derfor stilles meget strenge krav - afhængig af tilknytningen til det oprindelige hjemland - til den kriminalitet, som kan føre til udvisning. T1 straffes med fængsel i 7 år for besiddelse med henblik på videreoverdragelse af 5,472 kg heroin. T2 straffes med fængsel i 8 år, idet han yderligere med henblik på videreoverdragelse har været i besiddelse af en mængde heroin svarende til en salgspris på 336.650 kr., hvilket ifølge anklagemyndigheden og forsvareren er lig med en mængde på ca. et halvt kilo. Besiddelse af heroin i sådanne mængder, som der her er tale om, forudsætter direkte eller indirekte deltagelse i internationale netværk og er samtidig en forbrydelse, som skaber grobund for heroinmisbrugerens berigelseskriminalitet og selvdestruktion. Den kriminalitet, de tiltalte har begået, er derfor af en sådan karakter og grovhed, som i overensstemmelse med den gældende udlændingelov udløser et særligt samfundsmæssigt behov for af præventive grunde at kunne reagere med udvisning. Den begåede kriminalitet taler således i sig selv - i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskeretsdomstols forståelse af proportionalitetskravet i konventionens artikel 8 - med styrke for en udvisning af begge de tiltalte uanset deres stærke tilknytning til Danmark. T1 har efter vores opfattelse bevaret en ikke ubetydelig tilknytning til Makedonien, hvor han er født og vokset op i Tetovo-området, hvor han løbende har været på ferie, hvor han i 1972 blev gift med en lokal kvinde, hvor han gjorde militærtjeneste i 1975-76, hvor hans ægtefælle og deres 4 fællesbørn, der alle har bevaret deres fremmede statsborgerskab, boede indtil 1991, og hvor hans ægtefælle stadig har familie. Også T2 har efter vores opfattelse bevaret en ikke ubetydelig tilknytning til Makedonien, hvor han er født og opvokset i Tetovo-området, hvor han løbende har været på ferie, hvor hans forældre og flere af hans søskende fortsat bor, og hvortil de sproglige og kulturelle bånd i øvrigt er opretholdt derved, at han har tilbragt det meste af sin fritid her i landet i en albansk fritidsklub. På denne baggrund er der ikke grundlag for at anse udvisning af hverken T1 eller T2 for at være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 8, jf. herved bl.a. Den Europæiske Menneskeretsdomstols afgørelse af 7. december 2000 i sag »Application no. 62444/03 by Ahmed Duran Caglar against Germany«. Udvisning af såvel T1 som T2 er endvidere efter vores opfattelse bedst i overensstemmelse med Højesterets hidtidige praksis."

U.2002.1411H (Ikke udvisning): T, der var tyrkisk statsborger og på gemingstidspunktet 58 år, blev fundet skyldig i drabsforsøg på en kvinde, der var skilt fra T's søn. T var indrejst i Danmark i 1970 som 27-årig og havde opholdt sig her i landet i mere end 30 år. T havde ægtefælle, 5 børn og 10 børnebørn her i landet. T blev i landsretten idømt fængsel i 8 år, men frifundet for påstand om udvisning, idet landsretten fandt, at navnlig varigheden af T's ophold i Danmark og hans tilknytning til herboende familiemedlemmer talte afgørende derimod. Højesteret stadfæstede landsrettens dom.

3. Udlændingen har herboende mindreårige børn:

U.2000.1499H (Ikke udvisning af T1, udvisning af T2): T1 og T2 blev i landsretten idømt hhv. fængsel i tre år og seks måneder og fængsel i tre år og ni måneder for narkotikakriminalitet.

Om udvisningsspørgsmålet udtalte landsretten: " Ved vurderingen af de nedlagte udvisningspåstande over for de tiltalte T1 og T2 har landsretten foretaget en afvejning af de hensyn, der på den ene side taler for udvisning, herunder navnlig forbrydelsesens art og grovhed, og på den anden side de tiltaltes tilknytning til Danmark.

Tiltalte T1 kom til Danmark fra Tyrkiet i 1971 som 13-årig, og han havde ved sagens opkomst haft ophold i Danmark i ca. 27 år. Hans fraseparerede hustru, med hvem han fortsat har jævnlig kontakt, samt hans 3 børn, heraf et mindreårigt barn, bor fast i Danmark. Han har ingen familie i Tyrkiet. På denne baggrund finder landsretten, at tiltalte T1's tilknytning til Danmark er så stærk, at det uanset grovheden af den begåede narkotikakriminalitet vil være i strid med kravet om proportionalitet, jf. artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, såfremt tiltalte udvises af Danmark. Der er ved afvejningen tillige lagt vægt på, at der alene har været tale om en enkeltstående overtrædelse af narkotikalovgivningen. Tiltalte T1 frifindes derfor for udvisningspåstanden.

Tiltalte T2 kom til Danmark i 1988 som knap 17-årig og har ved sagens opkomst haft ophold i Danmark i ca. 10 år. Han har siden 1995 samlevet med en dansk kvinde, med hvem han har to mindreårige børn. Han har desuden et barn med en anden dansk kvinde. Han har ingen familie i Tyrkiet. Tiltalte T2's tilknytning til Danmark findes ved afvejningen over for den begåede grove narkotikakriminalitet ikke at have en sådan styrke, at det vil være i strid med det ovenfor nævnte proportionalitetsprincip at udvise tiltalte. Da de forhold, som er anført i udlændingelovens § 26, stk. 1, herefter ikke taler afgørende imod udvisning, tager landsretten anklagemyndighedens påstand herom til følge, således at tiltalte T2 udvises af Danmark med indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 22, nr. 4, jf. § 32."

Landsretten frifandt således T1 for påstanden om udvisning, men udviste T2 med indrejseforbud for bestandig. Højesteret stadfæstede landsrettens dom.

Østre Landsrets dom af 22. juni 2005 (ikke udvisning af T1, udvisning af T2): T1 og T2 blev idømt fængsel i to år og seks måneder for narkotikakriminalitet. Både T1 og T2 var tidligere straffet én gang for narkotikakriminalitet.

Om udvisningsspørgsmålet vedrørende T1 udtalte landsretten: "T1 er statsborger i Kenya. Han kom til Danmark i 1992 som 34-årig. Han fik i 1994 tidsubegrænset opholdstilladelse. Fra 1992 til 1996 var han gift med en herboende kvinde fra Uganda. Parret har sammen 2 børn på 10 og 6 år. Han har også en søn på 7 år med en anden kvinde, der også bor i Danmark. Han har endvidere en voksen datter fra Kenya, som siden 1994 har boet i Danmark. Han er efter det oplyste oprindeligt uddannet tømrer og arbejdede efter det oplyste som sådan frem til 2001. Indtil vare-tægtsfængslingen var han beskæftiget i sin tidligere ægtefælles rengøringsfirma. T1's moder og 2 brødre bor i Kenya. T1's tilknytning til Danmark findes efter oplysningerne om hans sociale og familiemæssige situation at være så stærk, at det uanset grovheden af den begåede kriminalitet vil være i strid med kravet om proportionalitet efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, hvis T1 udvises af Danmark. T1 frifindes derfor for påstanden om udvisning."

Om udvisningsspørgsmålet vedrørende T2 udtalte landsretten: "T2 er statsborger i Uganda. Han og en broder blev i 1984 familiesammenført med faderen i Danmark. T2 var på daværende tidspunkt 16 år. Han har permanent opholdstilladelse i Danmark. Han har gået i skole i Danmark. Han har deltaget i aktivering, men han har alene i korte perioder været i beskæftigelse. Moderen bor i Uganda. Faderen er død i 2005. T2 har en bror og en halvbror, der begge bor i Danmark, og han har tæt kontakt til den ene. Han blev i 1991 gift med en kvinde fra Uganda. I marts 1995 blev de skilt. Han har en datter på 8 år med en kvinde, han mødte i Danmark, men som nu bor og er gift i Uganda. Pigen går på kostskole i Uganda. Han har en kusine i Uganda. Henset til den pådømte kriminalitets karakter og alvor og det forhold, at T2 tidligere er idømt en længere ubetinget frihedsstraf for narkotikakriminalitet, findes den proportionalitetsafvejning, der efter retspraksis byggende på Den Europæiske Menneskerettighedskonvention skal iagttages, ikke at hindre, at udvisning finder sted, ligesom de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte hensyn ikke afgørende taler herimod, uanset T2's langvarige ophold i Danmark. Det tiltrædes således, at T2 udvises."

T1 blev således ikke udvist, men T2 blev udvist med indrejseforbud for bestandig.

Der kan – blandt mange domme – endvidere henvises til **U.1999.1216H**, **U.2002.736H** (se ovenfor) og **U.2002.1411H** (se ovenfor).

4. Udlændingen er mindreårig eller ung:

Højesterets dom af 19. august 2005, j.nr. 133/2005, (Udvisning): T, der var tidligere straffet for røveri og frifundet for påstand om udvisning, blev i landsretten idømt fængsel i 5½ år for blandt andet flere røverier, jf. straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1. T var indrejst i Danmark i 1999 i en alder af 13 år efter at have opholdt sig i en flygtningelejr i Pakistan, siden han var 6-7 år. T havde haft lovligt ophold i Danmark i knap fire år. T's far, stedmor og fem søskende opholdt sig ligeledes her i landet, og T havde ingen familie i og havde i øvrigt begrænset tilknytning til sit hjemland

Afghanistan. T talte sproget i den egn, hvor han var opvokset, men han kunne ikke læse eller skrive det. T havde en dansk kæreste.

Et flertal af de voterende i landsretten fandt, at T skulle udvises med indrejseforbud for bestandig. Flertallet udtalte i den forbindelse, "at tiltaltes tidligere og nuværende kriminalitet er så alvorlig, at det sammenholdt med hans forholdsvis korte ophold her i landet af præventive grunde må anses for samfundsmæssigt nødvendigt at udvise ham med indrejseforbud for bestandig uanset hans unge alder, tilknytning til herboende personer og begrænsede tilknytning til sit hjemland. På udsendelsestidspunktet vil der være mulighed for, at tiltalte kan påberåbe sig udlændingelovens § 31 og § 50."

Mindretallet af de voterende udtalte, "at tiltaltes unge alder, tilknytning til herboende familie og manglende tilknytning til sit hjemland afgørende taler mod udvisning uanset den begåede alvorlige kriminalitet, og disse voterende vil derfor frifinde tiltalte for påstanden om udvisning."

Landsretten udviste således T for bestandig. Højesteret stadfæstede landsrettens dom.

Endvidere kan nævnes **U.2002.350H** og **U.2005.1766H** ("Curra-sagen").

5. Udlændingens helbredstilstand:

U.2002.816/1H (Udvisning): T, der var irakisk statsborger og på gemningstidspunktet 27 år, blev fundet skyldig i manddrab, jf. straffelovens § 237. T blev som følge af sindssygdum frifundet for straf, jf. straffelovens § 16, men i medfør af straffelovens § 68 og § 68 a, stk. 2, dømt til anbringelse i hospital for sindslidende. T var indrejst i Danmark i 1997 som flygtning. Højesteret stadfæstede landsrettens bestemmelse om udvisning af T med indrejseforbud for bestandig. Den omstændighed, at T led af sindssygdum, kunne ikke føre til et andet resultat. Der henvises endvidere til, at de foreliggende oplysninger om indholdet og anvendelsen af irakisk straffelovgivning ikke gav grundlag for at antage, at der bestod en reel risiko for, at T ville blive strafforfulgt i Irak for de pådømte forhold, og at T ville kunne påberåbe sig udlændingelovens § 31, § 50 og § 50 a, når udsendelse blev aktuel.

Under ankebehandlingen var der gennem Udlændingestyrelsen indhentet oplysninger fra Verdenssundhedsorganisationen WHO om behandlingsmulighederne i Irak. Det fremgik af materialet, at det ikke var umuligt at blive behandlet for sindslidelser i Irak, hvor der både var mulighed for ambulans behandling og behandling under indlæggelse, ligesom der var uddannelsesprogrammer og et nationalt behandlingsprogram.

I materialesamlingen i højesteretssagen indgik blandt andet en dom af 6. februar 2001 fra EMD, Bensaid mod Storbritanien, der vedrørte en skizofren algerisk statsborger. EMD udtalte i denne sag blandt andet, at der ikke var tilstrækkelig reel risiko for, at klagers udvisning ville være i strid med EMRK artikel 3, da der var behandlingsmuligheder i Algeriet. Det forhold, at klagers forhold ville være mindre gunstige end i Storbritanien, var ikke afgørende. EMD understregede, at der stilles strenge krav til anvendelsen af artikel 3, og betingelserne herfor var ikke opfyldt i denne sag.

U.2003.2463Ø (Ikke udvisning): T blev idømt fængsel i tre år og seks måneder for narkotikakriminalitet. T var ikke tidligere straffet af betydning for sagen. T var indrejst i Danmark i 1992 som 25-årig. T havde to børn her i landet på ni og 16 år samt en 17-årig datter i hjemlandet, Tanzania. Både T og begge herboende børn var hiv-positive.

Af lægeerklæringer fremgik vedrørende T, at

"Samlet set må T's situation, såfremt hun ikke længere kan modtage medicinsk behandling her i Danmark være særdeles tvivlsom, idet man under ingen omstændigheder vil kunne tilbyde en så kompliceret medicinsk behandling i Tanzania."

"Vedr. min udtalelse om T's situation såfremt hun ikke længere kan modtage medicinsk behandling her i Danmark, vil jeg gerne præcisere, at muligheden for at kontrollere samt at give T den optimale HIV-behandling i hendes hjemland er behæftet med dels store økonomiske, dels store logistiske problemer, hvilket således ikke er optimalt for min patient. T's situation og dermed prognose vil således være forværret, hvis patienten ikke længere vil have mulighed for at blive fulgt her i Danmark."

Af erklæringer fremgik vedrørende T's børn blandt andet, at

"Man må antage, at det for B1's vedkommende vil have meget alvorlige konsekvenser, hvis han ikke længere modtager denne medicinske behandling. Hans HIV-sygdom vil relativt hurtigt blusse op, og før eller siden vil det medføre døden. Der kan ikke siges noget sikkert om tidsrammen herfor, men det vil formentlig være inden for 5 år. For B2's vedkommende vil en manglende mulighed for medicinsk behandling sandsynligvis medføre, at hendes HIV infektion inden for nogle få år vil medføre, at hendes immunfunktion er så svækket, at hun vil udvikle AIDS, og at hun ligeledes på længere sigt uden mulighed for behandling vil dø af denne sygdom."

Om udvisningsspørgsmålet udtalte landsretten: "Efter de nu foreliggende oplysninger om tiltaltes og hendes børns sygdom finder landsretten uanset kriminalitetens grove karakter, at afgørende hensyn taler imod at udvise tiltalte, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2." T blev således ikke udvist.

6. Udlændingen risikerer overlast i hjemlandet:

U.2001.1645H (Udvisning): T, der på gerningstidspunktet var 35 år, blev fundet skyldig i blandt andet manddrab, jf. straffelovens § 237. T blev som følge af sindssygdom frifundet for straf, jf. straffelovens § 16, men i medfør af straffelovens § 68 og § 68 a, stk. 2, dømt til anbringelse i hospital for sindslidende. T var indrejst i Danmark i 1989 som 25-årig og blev i 1990 meddelt asyl. T havde tre mindreårige børn i Danmark, som var i familiepleje.

Om udvisningsspørgsmålet udtalte Højesteret: "Hverken tiltaltes sygdom eller den omstændighed, at hans tre mindreårige børn opholder sig her i landet, hvor de er anbragt i familiepleje, kan - set i lyset af forbyrdelsens grovhed - føre til, at udvisning undlades."

Herefter udtalte Højesterets flertal (tre dommere): "De foreliggende oplysninger om sagens faktiske omstændigheder og om indholdet og anvendelsen af iransk straffelovgivning giver efter vores opfattelse ikke grundlag for at antage, at der består en reel risiko for, at tiltalte vil blive strafforfulgt og idømt dødsstraf i Iran for de pådømte forhold. Herefter og i øvrigt af de grunde, landsretten har anført, stemmer vi for at stadfæste dommens bestemmelser om udvisning."

Højesterets mindretal (to dommere) udtalte: "Det fremgår af udtalelsen fra ambassaden i Teheran, at personer, der begår forsættigt manddrab, risikerer dødsstraf efter den iranske straffelov, og at straffeloven giver hjemmel til at strafforfølge iranere, der har udført strafbare handlinger i udlandet, uanset om vedkommende er dømt og har afsønet en straf herfor. Det fremgår endvidere, at iranske domstole normalt ikke anerkender udenlandske domme i straffesager. Risikoen for dobbeltstraf bekræftes af de oplysninger, der er meddelt af UNHCR. Forurettede var iransk statsborger. Hendes familie, der bor i Iran og er bekendt med den foreliggende sag, må antages af have mulighed for og anledning til at anmelde den af tiltalte begåede forbrydelse til de iranske myndigheder. På dette grundlag finder vi, at der består en reel risiko for, at tiltalte efter udvisning til Iran vil lide overlast, og at dette forhold taler afgørende imod udvisning. Vi stemmer derfor for at frifinde tiltalte for påstanden om udvisning."

T blev udvist med indrejseforbud for bestandig.

U.2003.2337H (Udvisning): T, der var 54 år og statsborger i Algeriet, blev i landsretten idømt fængsel i ti år for røveri og forsøg på manddrab samt udvist for bestandig. Alene spørgsmålet om udvisning blev indbragt for Højesteret. T havde under sagen anført, at han ved en tilbagevenden til Algeriet ville risikere forfølgelse i form af dødsstraf, og at han i forvejen var idømt dødsstraf i Algeriet.

Om udvisningsspørgsmålet udtalte Højesteret: "Spørgsmålet om, hvorvidt tiltalte ved tilbagevenden til Algeriet for de i denne sag pådømte eller andre forhold risikerer dødsstraf eller anden forfølgelse, som kan begrunde asyl, skal ikke indgå i vurderingen af, om der skal træffes bestemmelse om udvisning, jf. den dagældende bestemmelse i udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 7 (nu § 26, stk. 1, nr. 6). Det bemærkes herved, at tiltalte har ansøgt om asyl, og at han, hvis denne ansøgning ikke imødekommes, vil kunne påberåbe sig beskyttelsen efter lovens § 31 før udsendelse til Algeriet. Herefter, og da der ikke i øvrigt er oplyst forhold, som taler mod udvisning af tiltalte, stadfæster Højesteret dommens bestemmelse herom, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2." T blev udvist for bestandig.

U.2004.1798H (Udvisning): T blev idømt fem års fængsel for narkotikakriminalitet. T var indrejst i Danmark i 1997 som 19-årig på baggrund af ægteskab med en herboende dansk statsborger. T var nu fraskilt og havde ingen børn. Om udvisningsspørgsmålet udtalte Højesteret: "Ved afgørelsen om udvisning skal der tages hensyn til, om udvisning må antages at virke særlig belastende på grund af »risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet . . .«, jf. den dagældende bestemmelse i udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 7 (nu nr. 6). Spørgsmålet, om T ved tilbagevenden til Nigeria risikerer forfølgelse af en karakter, som kan begrunde asyl, skal herefter ikke indgå i vurderingen af, om der skal træffes bestemmelse om udvisning. Dette gælder således også en risiko for umenneskelige forhold under afsoning af en eventuel frihedsstraf for den lovovertrædelse, der er pådømt i denne sag, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkes herved, at T vil kunne påberåbe sig beskyttelsen efter lovens § 31 før udsendelse til Nigeria. En eventuel risiko for, at T ved tilbagevenden til Nigeria idømmes frihedsstraf for det samme forhold, kan efter lovovertrædelsens karakter og grovhed sammenholdt med det oplyste om længden af en mulig frihedsstraf i Nigeria ikke føre til, at udvisning undlades i medfør af udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 7 (nu nr. 6). Herefter, og da der ikke i øvrigt er oplyst forhold, som taler mod udvisning, tiltræder Højesteret dommens bestemmelse herom, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2." T blev udvist med indrejseforbud gældende for bestandig.

Der kan endvidere henvises til **U.2003.2500HKK**.

7. Tidligere straffe samt påstande om udvisning:

U.2000.546H (Udvisning): T blev idømt fem måneders fængsel for narkotikakriminalitet og udvist for fem år. Af Højesterets dom fremgår: "Tiltalte er født i 1964 i Chile, hvorfra familien i 1974 flygtede til Peru. Han kom som 14-årig til Danmark i 1978 sammen med sine forældre og to halvbrødre. Hans far har siden forladt Danmark og har de sidste 4 år boet i Spanien. Tiltalte har været gift, men ægteskabet er opløst, og tiltalte bor hos sin mor. Han har ingen børn. Efter ankomsten til Danmark gik han i skole i 3-4 år (sprogskole, efterskole, folkeskolens 9. og 10. klasse og efg-basisår). Hans efterfølgende arbejdsmarkedstilknytning har været beskednen. Han behersker spansk i tale og skrift. Han har inden for det sidste tiår været i Chile flere gange, senest i 1998, og i den forbindelse besøgt familie dér. Tiltalte blev i 1986 for narkotikakriminalitet idømt en fængselsstraf på 3 år og 6 måneder. Der var tale om en fællesstraf omfattende en reststraf på 182 dage vedrørende en tidligere dom for blandt andet røveri. Han blev i 1988 idømt en hæftestraf på 30 dage, i 1993 en betinget fængselsstraf på 30 dage, i 1994 en hæftestraf på 14 dage, i 1995 en fængselsstraf på 1 år og 6 måneder, i 1996 en fængselsstraf på 3 måneder og i 1997 en fængselsstraf på 4 måneder. Siden 1986 er tiltalte således idømt fængselsstraf på samlet omkring 6 år."

Om udvisningsspørgsmålet udtalte Højesterets flertal (tre dommere): "Tiltalte kom til Danmark som 14-årig og har opholdt sig i Danmark i ca. 20 år. Herudover består hans væsentligste tilknytning til Danmark i, at hans mor og to halvbrødre ligeledes opholder sig her. Han behersker spansk og har opretholdt tilknytning til sin familie i Chile. På denne baggrund finder vi, at tiltaltes tilknytning til Danmark ikke er så stærk, at udvisning i anledning af hans omfattende og alvorlige kriminalitet vil være i strid med det krav om proportionalitet, som følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Vi stemmer derfor for i det hele at stadfæste dommen."

Om udvisningsspørgsmålet udtalte Højesterets mindretal: "Tiltalte kom til Danmark som 14-årig efter at have forladt Chile som 10-årig. Han har gået i dansk skole. Han har opholdt sig her i landet i ca. 20 år. Han har størstedelen af sin nærmeste familie her, men han har også en vis tilknytning til Chile. Han er i årenes løb straffet adskillige gange, men siden hans alvorligste kriminalitet blev pådømt i 1986, er han frem til 1995 ikke blevet dømt for alvorlige forhold. Han er i 1995 idømt fængsel i 1 år og 6 måneder, men er i øvrigt i 1990'erne alene idømt et begrænset antal kortere frihedsstraffe. Efter en samlet bedømmelse finder vi, at tiltaltes tilknytning til Danmark er så stærk, at udvisning på grund af hans hidtidige kriminalitet vil være i strid med kravet om proportionalitet ifølge Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Vi stemmer derfor for at frifinde tiltalte for påstanden om udvisning.". T blev udvist for fem år.

U.2004.2756/3H (Udvisning): T1, T2, T3 og T4 blev idømt hhv. fængsel i ti år, fængsel i otte år, fængsel i otte år og fængsel i ti år for narkotikakriminalitet. T1 var indrejst i Danmark i 1969 som 2-årig. T2 var indrejst i Danmark i 1971 som 23-årig. T3 var indrejst i Danmark i 2002 og var nu 32 år. T4 var indrejst i Danmark i 1984 som 25-årig.

Vedrørende udvisning af de tiltalte udtalte landsretten: "De tiltalte er alle dømt for meget alvorlig narkotikakriminalitet og alle idømt langvarige straffe.

Tiltalte T3 har ingen tilknytning til det danske samfund. Der er derfor ikke noget hensyn, der taler imod udvisning. Tiltalte T1 kom til Danmark som 2-årig og har afbrudt af aftjening af værnepligt i Jugoslavien opholdt sig her siden. Han har ægtefælle og tre børn, der alle er danske statsborgere. Han har haft arbejde og behersker ud over albansk det danske sprog. Uanset at tiltalte T1 således har en stærk tilknytning til Danmark, finder landsretten, at hans gentagne narkotikakriminalitet er så alvorlig, at hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, ikke taler afgørende imod udvisning, og at udvisning ikke vil stride mod det krav om proportionalitet, som må stilles efter Menneskerettighedskonventionens artikel 8.

Tiltalte T2 indrejste til Danmark i 1971 som 23-årig og opholdt sig her indtil 1977. I forbindelse med en straffesag blev han i 1983 udvist. Da indrejseforbuddet blev ophævet, indrejste han igen i 1992. Han har i 32 år været gift med sin danske ægtefælle. Han har ingen familie i Grækenland, men har bevaret en vis tilknytning til Grækenland, hvor han gennem alle årene har været på ferie, og hvor han og ægtefællen har boet i et par år. De forhold, der er anført i udlændingelovens § 26, stk. 1, taler herefter ikke afgørende imod udvisning, ligesom det proportionalitetsprincip, der følger af Menneskerettighedskonventionens artikel 8 ikke kan føre til andet resultat.

Tiltalte T4 blev ved Højesterets dom af 17. oktober 1997 frifundet for udvisning i forbindelse med en dom for alvorlig narkotikakriminalitet begået før den ved lov nr. 1052 af 11. december 1996 gennemførte ændring af udlændingeloven. De hensyn til navnlig tiltaltes børn, der taler imod udvisning, foreligger stadig. Uanset dette finder landsretten, at hans gentagne narkotikakriminalitet er så alvorlig, at udvisning af ham nu ikke vil stride mod det krav om proportionalitet, som efter Menneskerettighedskonventionen må stilles.

Udvisningspåstanden tages derfor vedrørende de tiltalte T1, T2 og T4 i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 4, og § 32, og vedrørende tiltalte T3 i medfør af § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4, og § 32, til følge med indrejseforbud gældende for bestandig."

Højesteret stadfæstede landsrettens dom. Om udvisningsspørgsmålet udtalte Højesteret: " Af de grunde, der er anført af landsretten, tiltræder Højesteret, at T1-T4 er udvist med indrejseforbud for bestandig. For så vidt angår T1, der kom til Danmark som 2-årig, lægger Højesteret vægt på, at han tidligere to gange er idømt betydelige straffe for narkotikakriminalitet og nu er idømt en langvarig frihedsstraf for meget alvorlig narkotikakriminalitet. Det er endvidere tillagt betydning, at han taler albansk og også på anden måde, herunder ved aftjening af værnepligt, har bevaret tilknytning til sit hjemland."

U.2005.1452H (Udvisning): T blev fundet skyldig i hæleri af særlig grov beskaffenhed samt besiddelse af ca. 3800 gram amfetamin med henblik på overdragelse. T havde haft lovligt ophold i Danmark i godt 22 år. T blev i landsretten idømt fængsel i syv år. Om udvisningsspørgsmålet havde landsrettens flertal udtalt: " Ved afgørelsen om udvisning er retten i relation til de tilknytningskrav, der er fastsat i udlændingelovens § 26, og til det proportionalitetskrav, der følger af Den Europæiske Menneskerettighedskommissions artikel 8, stk. 2, opmærksom på, at tiltalte, som er polsk statsborger, kom til Danmark som 7-årig i 1979, og at han således har haft hele sin opvækst og skolegang i Danmark, hvor hans ægtefælle og 15-årige søn samt hans mor og 2 halvsøskende bor. Tiltalte har derfor en så stærk tilknytning her til landet, at en udvisning af ham vil virke særlig belastende og udgøre et betydeligt indgreb i hans familieliv og privatliv. Som anført i Højesterets dom af 26. januar 2001 (U.2001.856) må der i en sådan situation stilles meget strenge krav – afhængig af tilknytningen til det oprindelige hjemland – til den kriminalitet, som kan føre til udvisning. Tiltalte taler og forstår polsk. Tiltalte har endvidere en reel tilknytning til Polen, hvor han tager på sommerferie hvert år, ligesom han af og til er i Polen til jul. Han er gift med en polsk statsborger, som han i hjemmet taler polsk med, og bl.a. hans ægtefælles forældre og bror bor i Polen. Tiltalte har endvidere venner og bekendte i Polen, som også besøger ham i Danmark. De i forhold 1 og 2 nævnte hælerier af særlig grov beskaffenhed, som tiltalte er fundet skyldig i, har forbindelse til en eller flere personer, der bor i Polen. Tiltalte skal afsone en langvarig fængselsstraf, og først derefter vil der blive spørgsmål om at udsende tiltalte til Polen. Tiltaltes søn vil på dette tidspunkt være blevet myndig, og der er ikke noget retligt til hinder for, at tiltaltes ægtefælle, der er polsk statsborger, kan tage med tiltalte til Polen. På udsendelsestidspunktet vil der være mulighed for, at tiltalte kan påberåbe sig udlændingelovens § 50. Tiltalte er fundet skyldig i meget alvorlig narkotikakriminalitet. Han er endvidere som nævnt fundet skyldig i hæleri af særlig grov beskaffenhed. Han er blevet idømt straf af fængsel i 7 år. Tiltalte er desuden, som det fremgår af gengivelsen af hans forstraffe, inden for de seneste 10 år straffet flere gange med frihedsstraf, jf.(...). Tiltalte har således vedholdende begået kriminalitet. På den anførte baggrund finder 18 voterende, at det uanset tiltaltes stærke tilknytning til Danmark - af præventive grunde må anses for samfundsmæssigt nødvendigt at udvise tiltalte med indrejseforbud for bestandig."

Højesteret stadfæstede landsrettens dom under henvisning til landsrettens grunde. T blev således udvist for bestandig.

Der kan endvidere henvises til **U.1999.1394H, U.1999.1500H, U.2001.856H, Østre Landsrets dom af 22. juni 2005** (se ovenfor) og **Højesterets dom af 19. august 2005, j.nr. 133/2005** (se ovenfor).

3. Afgørelser fra EF-Domstolen

EU-reglerne om arbejdskraftens frie bevægelighed m.v. sætter grænser for medlemsstaternes adgang til at udvise EU-borgere. Dette kommer til udtryk i blandt andet følgende domme fra EF-Domstolen:

Calfa, Dom af 19. januar 1999: D. Calfa var i Grækenland blevet idømt fængsel i tre måneder for overtrædelse af loven om euforiserende stoffer samt udvist og pålagt livsvarigt indrejseforbud til græsk territorium. Sagen rejste spørgsmål om foreneligheden af bestemmelser i den nationale lovgivning med fællesskabsretten. Efter forelæggelse af præjudicielle spørgsmål udtalte Domstolen blandt andet, "at en straffedom kun kan medføre udvisning, såfremt de omstændigheder, der har ført til domfældelsen, er udtryk for et personligt forhold, der indebærer en trussel mod den offentlige orden" (præmis 24). Domstolen udtalte endvidere, "at der kun kan træffes en udvisningsafgørelse over for en fællesskabsborger som D. Calfa, såfremt hendes personlige adfærd, ud over hendes overtrædelse af lov om euforiserende stoffer, har udgjort en virkelig og tilstrækkelig alvorlig trussel mod et grundlæggende samfundshensyn" (præmis 25). Endelig udtalte Domstolen, at "EF-traktatens artikel 48, 52 og 59 og artikel 3 i Rådets direktiv 64/221/EØF af 25. februar 1964 om samordning af særlige foranstaltninger, som gælder for udlændinge

med hensyn til indrejse og ophold, og som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed, er til hinder for en lovgivning, der bortset fra visse undtagelser, navnlig af familiemæssige hensyn, pålægger de nationale domstole at anordne livsvarig udvisning fra området af en statsborger fra en anden medlemsstat, der er fundet skyldig i erhvervelse og besiddelse af euforiserende stoffer udelukkende til personligt brug".

Orfanopoulos, Dom af 29. april 2004: I forbindelse med afgørelser om udvisning fra det tyske territorium udtalte Domstolen blandt andet, at "artikel 39 EF og artikel 3 i direktiv 64/221 er til hinder for en national lovgivning eller praksis, hvorefter der, selv under hensyntagen til familiemæssige omstændigheder, anordnes udvisning fra territoriet af en statsborger fra en anden medlemsstat, som er blevet idømt en vis straf for bestemte lovovertrædelser, på grundlag af en *formodning* om, at denne statsborger skal udvises, uden at der tages et egentligt hensyn til gerningsmandens personlige forhold eller den fare, vedkommende udgør for den offentlige orden". Domstolen udtalte endvidere, at artikel 39 EF og direktiv 64/221 derimod ikke er "til hinder for udvisning af en medlemsstats statsborger, som er blevet idømt en vis straf for bestemte lovovertrædelser, og som udgør en aktuel trussel mod den offentlige orden, men som har haft et mangeårigt ophold i værtsmedlemsstaten og kan påberåbe sig familiemæssige omstændigheder for at modsætte sig udvisningen, såfremt den vurdering, som de nationale myndigheder foretager i hvert konkret tilfælde, af, hvor den rette balance mellem de foreliggende legitime interesser befinder sig, foretages under overholdelse af de generelle fællesskabsretlige principper og navnlig under behørig hensyntagen til grundretlighederne, herunder respekten for familielivet".

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
<p>I det følgende gengives de relevante dele af de relevante gældende bestemmelser i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 826 af 24. august 2005:</p> <p>§ 10. ---</p> <p><i>Stk. 1 - 2. ---</i></p> <p><i>Stk. 3.</i> En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-25, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a eller 25 b, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod.</p> <p><i>Stk. 4. ---</i></p>	<p>§ 1</p> <p>I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 826 af 24. august 2005, som ændret ved lov nr. 323 af 18. maj 2005, § 101 i lov nr. 428 af 6. juni 2005, § 26 i lov nr. 430 af 6. juni 2005, § 32 i lov nr. 431 af 6. juni 2005, § 14 i lov nr. 523 af 24. juni 2005, § 31 i lov nr. 542 af 24. juni 2005 og § 10 i lov nr. 554 af 24. juni 2005, foretages følgende ændringer:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. I § 10, stk. 3, 1. pkt., ændres "§§ 22-25" til: "§§ 22-24 eller § 25". 2. I § 10, stk. 3, 2. pkt., ændres "§§ 25 a eller 25 b" til: "§ 25 a, § 25 b eller § 25 c".
<p>§ 19.---</p> <p><i>Stk. 1-3.---</i></p> <p><i>Stk. 4.</i> En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan inddrages, såfremt en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilknyttet Den Europæiske Union, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter §§ 22-25 eller § 25 a, stk. 1 eller stk. 2, nr. 3, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan opholdstilladelsen alene inddrages, hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel. Stk. 3, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Der kan ikke træffes afgørelse om inddragelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er familiedlem til en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har gjort brug af sin ret</p>	<ol style="list-style-type: none"> 3. I § 19, stk. 4, 1. pkt. ændres "§§ 22-25 eller § 25 a, stk. 1 eller stk. 2, nr. 3" til: "§§ 22-24, § 25, § 25 a, stk. 1 eller stk. 2, nr. 3, eller § 25 c".

til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

§ 22. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 7 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, kan udvises, hvis

1) - 5) —

6) udlændingen efter bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 192 a, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 215, § 216, § 222, §§ 224 og 225, jf. §§ 216 og 222, § 237, § 245, § 245 a, § 246, § 252, stk. 2, § 261, stk. 2, § 262 a, § 276, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 288 eller § 290, stk. 2, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, eller

§ 23. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 3 år, kan udvises

1) - 4) —

§ 24. ---

4. I § 22 ændres "En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 7 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, kan udvises" til: "En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 8 år, kan udvises".

5. § 22, nr. 6, affattes således:

"6) udlændingen efter bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2, § 123, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 184, stk. 1, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 192 a, § 193, stk. 1, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 215, § 216, § 222, §§ 224 og 225, jf. §§ 216 og 222, § 230, § 235, § 237, § 245, § 245 a, § 246, § 250, § 252, stk. 1 og 2, § 261, stk. 2, § 262 a, § 276, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 288, § 289, § 290, stk. 2, eller § 291, stk. 2, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, eller".

6. I § 23 ændres "3 år" til: "5 år".

7. Efter § 24 indsættes:

"§ 24 a. Ved afgørelse om udvisning ved dom, navnlig efter § 22, nr. 4-7, skal der lægges vægt på, om udvisning må anses for særlig påkrævet på grund af grovheden af den begåede kriminalitet, længden af den idømte frihedsstraf, den fare, skade eller krænkelse, der var forbundet med den begåede kriminalitet, eller tidligere domme for strafbart forhold.

§ 24 b. En udlænding kan udvises betinget, hvis der ikke findes at være fuldt tilstrækkeligt grundlag for at udvise den pågældende efter §§ 22-24, fordi

udvisning må antages at virke særlig belastende, jf. § 26, stk. 1.

Stk. 2. Ved betinget udvisning skal der fastsættes en prøvetid. Prøvetiden beregnes fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse, og udløber 2 år efter tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring eller fra ophør af ophold i en sikret afdeling på en døgninstitution for børn og unge. Er betinget udvisning sket ved betinget dom om frihedsberøvelse eller dom til ambulantly behandling med mulighed for frihedsberøvelse, udløber prøvetiden 2 år efter tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, 2 år efter dommens forkyndelse.

Stk. 3. En udlænding, der er idømt betinget udvisning efter stk. 1, kan udvises, hvis den pågældende i prøvetiden for den betingede udvisning begår nyt strafbart forhold, som kan give anledning til udvisning efter §§ 22-24, og der inden prøvetidens udløb foretages rettergangsskridt, medmindre en afgørelse om udvisning må antages at virke særlig belastende, jf. § 26, stk. 1.

Stk. 4. Udvises en udlænding betinget, skal retten i forbindelse med dommens afsigelse vejlede udlændingen om betydningen heraf."

§ 25 b. ---

8. Efter § 25 b, indsættes:

"§ 25 c. En udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f kan uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde udvises, hvis udlændingen er dømt for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b."

§ 26. ---

Stk. 2. En udlænding kan udvises efter § 22, nr. 4-7, og § 25, medmindre de i stk. 1 nævnte forhold taler afgørende derimod.

9. I § 26, *stk. 2*, ændres "kan udvises" til: "skal udvises".

§ 32. ---

Stk. 1. ---

Stk. 2. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 meddeles for

1) - 2) ---

3) 10 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

Stk. 3. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-7, meddeles dog for mindst 5 år.

Stk. 4. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 meddeles for bestandig. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a og 25 b meddeles for 1 år.

Stk. 5-7. ---

§ 33. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse eller på en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse, beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b og beslutning om udsendelse efter § 27 b skal indeholde en frist for udrejse. Afgørelsen skal endvidere indeholde oplysning om reglerne i stk. 3, 1., 3. og 4. pkt.

Stk. 2-13. ---

§ 36. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger

10. Efter § 32, stk. 2, nr. 3, indsættes:

"4) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år og 6 måneder, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, medmindre der alene er grundlag for at meddele indrejseforbud for 10 år."

Nr. 4 bliver herefter nr. 5.

11. § 32, stk. 3, affattes således:

"Stk. 3. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-7, og udvisning ved dom af en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste seks måneder, meddeles dog for mindst 5 år."

12. Efter § 32, stk. 4, 2. pkt., indsættes:

"Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 c meddeles for 3 år."

13. I § 33, stk. 1, ændres "§§ 25 a eller 25 b" til: "§§ 25, 25 a eller 25 b".

14. I § 36, stk. 1, 1. pkt., ændres "§§ 25, 25 a og 25

ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning, for udvisning efter §§ 25, 25 a og 25 b, for overførsel eller tilbageførsel eller for udsendelse af en udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet, kan politiet bestemme, at den pågældende skal frihedsberøves. Har udlændingen fast bopæl her i landet, kan den pågældende alene frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning efter § 25. En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 forventes eller er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure, kan efter en konkret, individuel vurdering frihedsberøves, såfremt det er påkrævet for at fastholde udlændingens tilstedeværelse under asylsagsbehandlingen, medmindre de i § 34 nævnte foranstaltninger er tilstrækkelige.

Stk. 2-7. ---

§ 49. Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbudets varighed, jf. § 32, stk. 1-3.

Stk. 2-3. ---

§ 51. ---

Stk. 1. ---

Stk. 2. Er en udlænding i udlandet idømt straf for en lovovertrædelse, der har haft eller må antages at skulle have haft virkning her i landet, kan der under de i §§ 22-25 b nævnte betingelser træffes bestemmelse om udvisning. Såfremt udlændingen har fast bopæl i Danmark, indbringes spørgsmålet til afgørelse ved byretten i den retskreds, hvor den pågældende bor. Sagen kan fremmes uden udlændingens tilstedeværelse. Rettens afgørelse træffes ved kendelse.

§ 58 g. Rigspolitichefen indberetter en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til Schengeninformationssystemet, hvis

1) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 22, § 23 eller § 24, nr. 1,

b" til: "§§ 25, 25 a, 25 b og 25 c".

15. I § 49, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter "§§ 22-24": "eller 25 c, eller udvises betinget i medfør af § 24 b".

16. I § 49, stk. 1, 2. pkt., ændres "§ 32, stk. 1-3" til: "§ 32, stk. 1-4".

17. I § 51, stk. 2, 1. pkt., ændres "§§ 22-25 b" til: "§§ 22-24 og §§ 25-25 c".

18. I § 58 g, nr. 1, ændres "§ 22, § 23 eller § 24, nr. 1" til: "§§ 22-24 og meddelt indrejseforbud for mindst 5 år".

2) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 24, nr. 2, og den pågældende er idømt ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

3) - 6) —

19. § 58 g, nr. 2, udgår.

§ 58, nr. 3-6, bliver herefter § 58, nr. 2-5.

Spalte- og sidehenvisninger til Folketingstidende vedrørende behandlingen i Folketinget af den oprindelige udlændingelov og senere relevante ændringslove

Lov nr. 226 af 8. juni 1983 (udlændingeloven) (Lovforslag nr. L 105 af 20. januar 1983)

Skriftlig fremsættelse den 20. januar 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF	sp. 4502
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg A	sp. 2027
1. behandling den 2. februar 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF	sp. 5316
Betænkning afgivet den 27. maj 1983:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg B	sp. 1935
1. del af 2. behandling den 30. maj 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF	sp. 12152
Tilføjelse til betænkning den 31. maj 1983:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg B	sp. 2775
2. del af 2. behandling den 2. juni 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF	sp. 12587
Tillægsbetænkning afgivet den 2. juni 1983:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg B	sp. 2845
3. behandling den 3. juni 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF	sp. 12847
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg C	sp. 609

Lov nr. 482 af 24. juni 1992 om ændring af udlændingeloven m.v. (Familiesammenføring, effektivisering af asylsagsbehandlingen m.v.) (Lovforslag nr. L 257 af 1. april 1992)

Skriftlig fremsættelse den 1. april 1992:	Folketingstidende 1991/92 FF	sp. 8499
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1991/92 Tillæg A	sp. 6207
1. behandling den 8. april 1992:	Folketingstidende 1991/92 FF	sp. 8839
Betænkning afgivet den 11. juni 1992:	Folketingstidende 1991/92 Tillæg B	sp. 2445
2. behandling den 16. juni 1992:	Folketingstidende 1991/92 FF	sp. 10551
3. behandling den 18. juni 1992:	Folketingstidende 1991/92 FF	sp. 10871
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1991/92 Tillæg C	sp. 1399

Lov nr. 33 af 18. januar 1995 om ændring af udlændingeloven, lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. og lov om social bistand (Opstramninger i åbenbart grundløses-proceduren m.v.) (Lovforslag nr. L 85 af 30. november 1994)

Skriftlig fremsættelse den 30. november 1994:	Folketingstidende 1994/95 FF	s. 1188
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1994/95 Tillæg A	s. 895
1. behandling den 6. december 1994:	Folketingstidende 1994/95 FF	s. 1453
Betænkning afgivet den 13. december 1994:	Folketingstidende 1994/95 Tillæg B	s. 191
2. behandling den 15. december 1994:	Folketingstidende 1994/95 FF	s. 1817
3. behandling den 12. januar 1995:	Folketingstidende 1994/95 FF	s. 2123
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1994/95 Tillæg C	s. 217

Lov nr. 1052 af 11. december 1996 om ændring af udlændingeloven (Udvisning på grund af narkotikakriminalitet) (Lovforslag nr. L 24 af 3. oktober 1996)

Skriftlig fremsættelse den 3. oktober 1996:	Folketingstidende 1996/7 Tillæg A	s. 1019
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg A	s. 1015
1. behandling den 4. oktober 1996:	Folketingstidende 1996/97 FF	s. 189
Betænkning afgivet den 21. november 1996:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg B	s. 80
2. behandling den 26. november 1996:	Folketingstidende 1996/97 FF	s. 1674
3. behandling den 5. december 1996:	Folketingstidende 1996/97 FF	s. 2103
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg C	s. 52

Lov nr. 410 af 10. juni 1997 om ændring af udlændingeloven (Schengenkonventionen m.v.) (Lovforslag nr. L 222 af 10. april 1997)

Skriftlig fremsættelse den 10. april 1997:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg A	s. 4804
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg A	s. 4757

1. behandling den 17. april 1997:	Folketingstidende 1996/97 FF	s. 5812
Betænkning afgivet den 20. maj 1997:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg B	s. 1061
2. behandling den 22. maj 1997:	Folketingstidende 1996/97 FF	s. 7580
Tillægsbetænkning afgivet den 28. maj 1997:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg B	s. 1414
3. behandling den 30. maj 1997:	Folketingstidende 1996/97 FF	s. 8288
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg C	s. 809

Lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af udlændingeloven og straffeloven (Tidsubegrænset opholdstilladelse, asyl, familiesammenføring og udvisning m.v.) (Lovforslag nr. L 59 af 16. april 1998)

Skriftlig fremsættelse den 16. april 1998:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg A	s. 1648
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg A	s. 1554
1. behandling den 30. april 1998:	Folketingstidende 1997/98 FF	s. 977
Betænkning afgivet den 23. juni 1998:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg B	s. 610
2. behandling den 25. juni 1998:	Folketingstidende 1997/98 FF	s. 2420
Tillægsbetænkning afgivet den 25. juni 1998:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg B	s. 728
3. behandling den 26. juni 1998:	Folketingstidende 1997/98 FF	s. 2566
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg C	s. 503

Lov nr. 425 af 31. maj 2000 om ændring af udlændingeloven, lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. og straffeloven (Skærpelse af straffniveauet for ulovlig beskæftigelse af udlændinge, Danmarks indtræden i det praktiske Schengensamarbejde, præcisering af Udlændingestyrelsens og politiets underholdsforpligtelse m.v.) (Lovforslag nr. L 264 af 30. marts 2000)

Skriftlig fremsættelse den 30. marts 2000:	Folketingstidende 1999/2000 Tillæg A	s. 7438
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1999/2000 Tillæg A	s. 7376

1. behandling den 12. april 2000:	Folketingstidende 1999/2000 FF	s. 6550
Betænkning afgivet den 9. maj 2000:	Folketingstidende 1999/2000 Tillæg B	s. 764
2. behandling den 16. maj 2000:	Folketingstidende 1999/2000 FF	s. 8004
3. behandling den 18. maj 2000:	Folketingstidende 1999/2000 FF	s. 8201
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1999/2000 Tillæg C	s. 755

Lov nr. 458 af 7. juni 2001 om ændring af udlændingeloven (Frihedsberøvelse af asylansøgere og administrativ udvisning m.v.) (Lovforslag nr. L 191 af 20. marts 2001)

Skriftlig fremsættelse den 20. marts 2001:	Folketingstidende 2000/01 Tillæg A	s. 5648
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 2000/01 Tillæg A	s. 5618
1. behandling den 27. marts 2001:	Folketingstidende 2000/01 FF	s. 5736
Betænkning afgivet den 10. maj 2001:	Folketingstidende 2000/01 Tillæg B	s. 1297
2. behandling den 23. maj 2001:	Folketingstidende 2000/01 FF	s. 8649
Tillægsbetænkning afgivet den 30. maj 2001:	Folketingstidende 2000/01 Tillæg B	s. 1824
3. behandling den 1. juni 2001:	Folketingstidende 2000/01 FF	s. 9256
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 2000/01 Tillæg C	s. 1043

Lov nr. 134 af 20. marts 2002 om ændring af udlændingeloven (Rådets forordning om fri bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende ophold og Rådets direktiv om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandsstatsborgere) (Lovforslag nr. L 34 af 12. december 2001)

Skriftlig fremsættelse den 12. december 2001:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg A	s. 694
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg A	s. 664
1. behandling den 11. januar 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF	s. 565
Betænkning afgivet den 21. februar 2002:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg B	s. 150

2. behandling den 26. februar 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF	s. 2554
3. behandling den 28. februar 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF	s. 2692
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg C	s. 26

Lov nr. 362 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven (Initiativer mod terrorisme m.v. – opfølgning på FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 af 28. september 2001 om bekæmpelse af terrorisme) (Lovforslag nr. L 32 af 13. december 2001)

Skriftlig fremsættelse den 31. december 2001:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg A	s. 806
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg A	s. 751
1. behandling den 31. januar 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF	s. 1354
Betænkning afgivet den 21. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg B	s. 1451
2. behandling den 28. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF	s. 7450
3. behandling den 31. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF	s. 7766
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg C	s. 653

Lov nr. 365 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven og ægteskabsloven med flere love (Afskaffelse af de facto-flygtningebegrebet, effektivisering af asylsagsbehandlingen, skærpede betingelser for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse og stramning af betingelserne for familiesammenføring m.v.) (Lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002)

Skriftlig fremsættelse den 28. februar 2002:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg A	s. 4091
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg A	s. 3952
1. behandling den 21. marts 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF	s. 3885
Betænkning afgivet den 17. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg B	s. 1389
2. behandling den 23. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF	s. 7049
Tillægsbetænkning afgivet den 28. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg B	s. 1616

1. del af 3. behandling den 30. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF	s. 7575
2. del af 3. behandling den 31. maj 2002:	Folketingstidende 2001/2002 FF	s. 7774
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 2001/2002 Tillæg C	s. 678

Lov nr. 427 af 9. juni 2004 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven (Ændring af reglerne om familiesammenføring med børn, herunder begrænsning af adgangen til familiesammenføring med børn for personer, der er dømt for seksuelle overgreb eller vold m.v. mod børn, skærpelse af betingelserne for opholdstilladelse til udenlandske religiøse forkyndere m.v., begrænsning af adgangen til ægtefællesammenføring for personer, der er dømt for vold m.v. mod en tidligere ægtefælle eller samlever, m.v.) (Lovforslag nr. L 171 af 20. februar 2004)

Skriftlig fremsættelse den 20. februar 2004:	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg A	s. 6270
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg A	s. 6196
1. behandling den 13. marts 2004:	Folketingstidende 2003/2004 FF	s. 6825
Betænkning afgivet den 11. maj 2004:	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg B	s. 1676
Ændringsforslag uden for betænkning af 14. maj 2004 afgivet af Elsebeth Gerner Nielsen (RV):	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg B	s. 1888
2. behandling den 18. maj 2004:	Folketingstidende 2003/2004 FF	s. 10496
Tillægsbetænkning afgivet den 25. maj 2004:	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg B	s. 1993
3. behandling den 2. juni 2004:	Folketingstidende 2003/2004 FF	s. 11401
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg C	s. 772

Lov nr. 429 af 9. juni 2004 af om ændring af udlændingeloven (Ændrede visumbetingelser, udvisning ved dom for ulovlig tvang i forbindelse med indgåelse af ægteskab, børnebortførelse eller menneskehandel samt afskæring af kontante ydelser til asylansøgere i åbenbart grundløs-hasteproceduren mv.) (Lovforslag nr. L 223 af 31. marts 2004)

Skriftlig fremsættelse den 31. marts 2004:	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg A	s. 7796
--	--------------------------------------	---------

Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg A	s. 7717
1. behandling den 16. april 2004:	Folketingstidende 2003/2004 FF	s. 8561
Betænkning afgivet den 4. maj 2004:	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg B	s. 1484
Ændringsforslag uden for betænkning af 13. maj 2004 afgivet af Kamal Qureshi (SF):		
	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg B s. 2430	
2. behandling den 18. maj 2004:	Folketingstidende 2003/2004 FF	s. 10497
Tillægsbetænkning afgivet den 25. maj 2004:	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg B	s. 2007
3. behandling den 2. juni 2004:	Folketingstidende 2003/2004 FF	s. 11434
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 2003/2004 Tillæg C	s. 780